HAI, ROMÂNIA!

Iubitorii fotbalului așteaptă miercuri reeditarea jocului bun al echipei noastre, care a stîrnit aprecierile fotbaliștilor vest-germani, confirmate și de privirile admirative ale lui SCHULZ (în dreapta) și BECKENBAUER în fața spectaculosului salt al lui IONESCU

Foto: I. MIHĂICĂ

Urmăriți în paginile 12—13 fotoreportajul meciului ROMÂNIA—R.F. a GERMANIEI 1—0.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 23
(214)
Anul XX
DECEMBRIE
1967

ÎN PAGINILE 10-11 **LA DOBRIN ACASĂ**

RUGBI **GÎNDURI ÎNAINTEA**

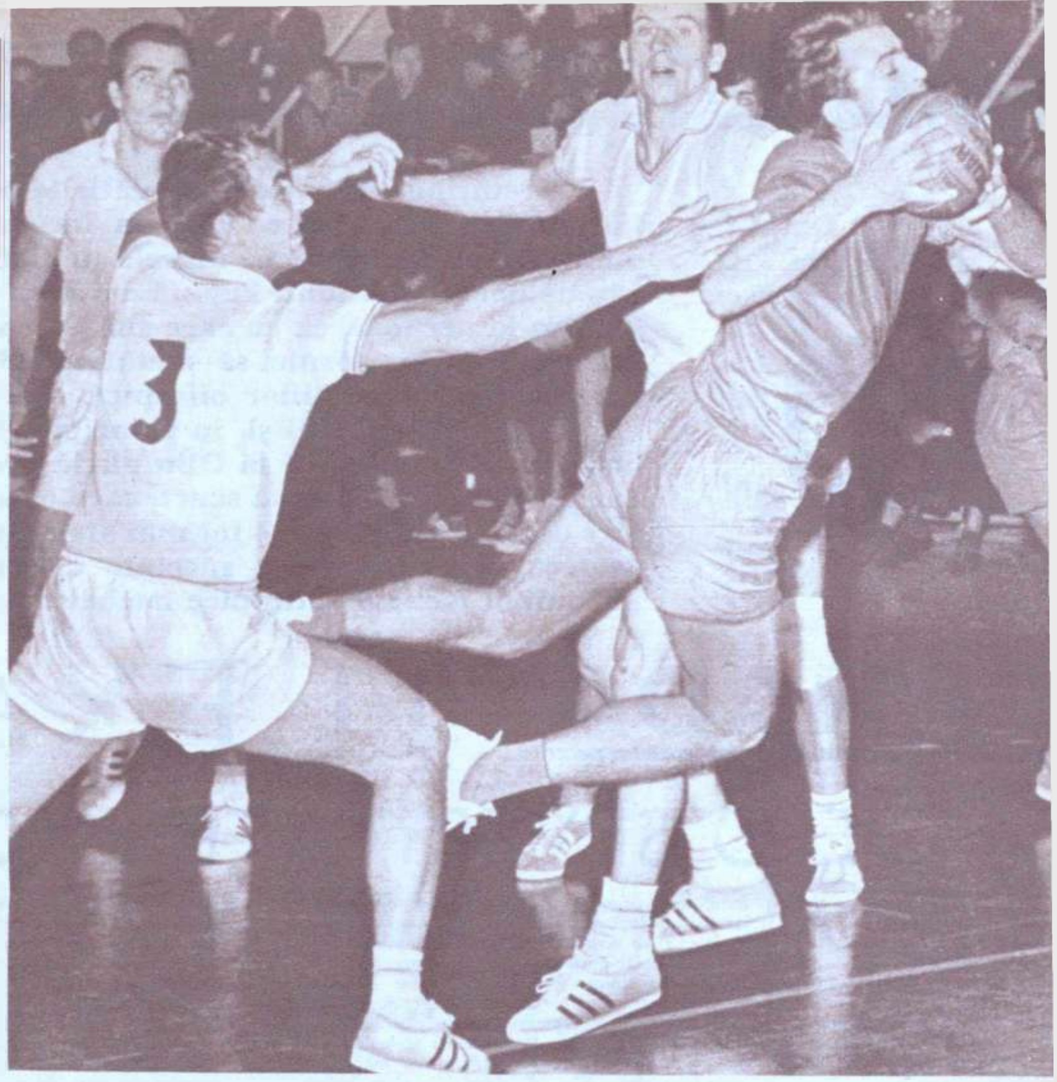

BUCUREȘTI—U.R.S.S.: 17—16. Zborul la înălțimi al lui Gruia face de prisos efortul apărătorilor sovietici Șolomko (2), Juravliov (9), Zelenov (5) și Țerțvadze (8).

În medalion, căpitanul echipei Bucureștiului, Cornel Oțelea, prezintă publicului cupa învingătorilor.

CUPA ORAȘELOR A RĂMAS LA BUCUREȘTI

TRANDAFIRI ȘI... SPINI

BUCUREȘTI—IUGOSLAVIA: 24—12. Mircea Costache II s-a strecurat ca prin minune printre apărătorii iugoslavi și va înscrie un gol spectaculos.

«Cupa orașelor», tradiționala competiție handbalistică găzduită de capitala țării noastre, a luat sfîrșit cu victoria primei reprezentative a Bucureștiului. Desigur, rezultatul acesta are darul să ne bucure, mai ales dacă ținem seama de faptul că a fost obținut în compania unor echipe valoroase (Iugoslavia, U.R.S.S., Varșovia, Budapesta), consacrate în handbalul internațional.

Totuși, în ciuda acestei victorii, evoluția sportivilor noștri (inclusiv a formației de tineret) nu ne-a satisfăcut pe deplin. A fost evident faptul că cele două echipe ale Bucureștiului sînt în faza... căutărilor, a transformărilor. Ne-au impresionat neplăcut, însă, comoditatea și greșelile tehnico-tactice ale unora dintre handbaliștii noștri cu experiență. Guneș și Licu, de exemplu, nu știu încă (!) să prindă și să paseze mingea cu dexteritatea jucătorilor consacrați, deși au fost selecționați în prima reprezentativă bucureșteană. «Tunarul» Gheorghe Gruia continuă să înscrie goluri multe și spectaculoase dar, din păcate, continuă și interminabila serie de greșeli în apărare. Ne întrebăm de ce antrenorii lotului nu procedează cu el așa cum cei cehoslovaci au procedat cu Douda, de pildă, la «mondiale». Ne amintim cu toții că «bombardierul» cehoslovac era întrebuințat numai în fazele de atac.

«Tineretul», condus de Cristian Gațu, un bun organizator, nu are constanță în joc. «Speranțele» noastre trec cu o rapiditate uluitoare de la sclipiri la ...opacități, punînd la grea încercare nervii spectatorilor și, mai ales, pe cei ai antrenorilor. Tirul imprecis al lui Dan Marin și cel al lui Kicsidt sînt de-a dreptul inexplicabile, dacă ținem seama de calitățile fizice ale acestor doi tineri jucători.

Apărarea continuă să fie punctul nevralgic al ambelor reprezentative bucureștene. N-am putea spune cu certitudine dacă jucătorii noștri nu știu sau nu pot practica o apărare avansată. În această privință am cerut părerea antrenorului federal Nicolae Nedef, care ne-a spus: **«Băieții noștri nu pot aplica (bine) apărările avansate deoarece nu au... picioare. Ei nu înțeleg că trebuie să muncească mult mai mult. Să organizezi o apărare avansată înseamnă să-ți hărțuiești în permanență adversarii, să nu-i lași să construiască un atac periculos. Apărarea avansată presupune o continuă mișcare, un mare consum de energie. Și, din nefericire, tocmai acest lucru nu-l pricep încă jucătorii noștri. Este nevoie de mai multă muncă, de mai multă conștiinciozitate la antrenamente».**

*

Jocurile din cadrul «Cupei orașelor» la handbal, care au avut loc la București, ne-au demonstrat că între echipele participante (unele dintre cel mai bine cotate în handbalul internațional) există un sensibil echilibru, în pofida cifrelor clasamentului. Din această cauză ținem să le amintim handbaliștilor noștri că succesul lor — pentru care îi felicităm — s-a datorat în bună măsură și faptului că au jucat acasă. «17—16» realizat cu echipele Uniunii Sovietice și Budapestei nu este un scor care să prezinte garanții solide pentru viitoarele confruntări pe terenuri neutre. De aceea considerăm că se impune o pregătire mai atentă, mai conștiincioasă. Jucătorii noștri trebuie să muncească mult mai mult pentru a dobîndi acea pregătire fizică și tehnică care, cu ani în urmă, a făcut din reprezentativa României **cea mai bună echipă din lume.**

Petre **HENT**

CLASAMENTUL CELOR 8 EDIȚII

EDIȚIA I — 1959. 1. H.G. Copenhaga, 2. Dinamo București, 3. Dukla Praga, 4. Știința Timișoara, 5. București tineret.

EDIȚIA A II-a — 1960. 1. București, 2. Praga, 3. H.G. Copenhaga, 4. Sarajevo, 5. București tineret.

EDIȚIA A III-a — 1961. 1. București, 2. U.R.S.S., 3. Budapesta, 4. București tineret, 5. Banja Luka.

EDIȚIA A IV-a — 1962. 1. București, 2. Budapesta, 3. București tineret, 4. Skoplje, 5. Magdeburg.

EDIȚIA A V-a — 1963. 1. România, 2. România tineret, 3. Ungaria, 4. U.R.S.S.

EDIȚIA A VI-a — 1965. 1. București tineret, 2. București, 3. Budapesta, 4. Belgrad.

EDIȚIA A VII-a — 1966. 1. România, 2. Iugoslavia, 3. U.R.S.S., 4. Franța, 5. România tineret.

EDIȚIA A VIII-a — 1967. 1. București, 2. Iugoslavia, 3. Varșovia, 4. U.R.S.S., 5. Budapesta, 6. București tineret.

O... scenă din «recitalul Gațu» în meciul echipei noastre de tineret cu reprezentativa Varșoviei (20—23).

ÎN ÎNTÎMPINAREA OLIMPIADEI ALBE

Pretutindeni în lume, pregătirile pentru «Olimpiada Albă» au ajuns într-un stadiu avansat. Pînă la începutul lui februarie, cînd flacăra olimpică se va aprinde pe marele stadion de iarnă de la Grenoble, au mai rămas doar două luni. Puțin, adevărat, și totuși destul de mult dacă ne gîndim la nerăbdarea cu care sînt așteptate întrecerile de către majoritatea sportivilor dornici să-și etaleze calitățile și talentul în disputa pentru cucerirea medaliilor olimpice.

Sportivii români și, în principal, biatloniștii, hocheiștii și boberii, hotărîți să dovedească la Olimpiadă progresul realizat de ei în ultimul timp, folosesc răstimpul scurt, care le-a mai rămas pînă la marea întîlnire din Franța, printr-o tot mai atentă și susținută pregătire. În paginile de față vă prezentăm o succintă trecere în revistă a modului în care întîmpină Jocurile Olimpice hocheiștii și boberii.

CANADA 11 EXAMENE

DE O SEVERITATE EXCEPȚIONALĂ

La apariția acestor rînduri, familiile și prietenii hocheiștilor din reprezentativa României așteaptă nerăbdători să primească primele ilustrate și vești de la cei dragi. După cum probabil ați aflat, hocheiștii noștri au traversat Atlanticul și se află în prezent în Canada, unde li se oferă posibilitatea să susțină nu mai puțin de 11 jocuri în compania unor formații amatoare dintre cele mai puternice. Din rîndurile partenerelor de joc ale echipei române nu vor lipsi nici cele două «naționale» canadiene (de nord și de sud) ale căror jucători se pregătesc pentru Jocurile Olimpice, ca și pentru viitoarele campionate mondiale. Așadar, meciuri grele, cu adversari puternici, susținute «în deplasare», exact ceea ce trebuie pentru o mai bună rodare a echipei noastre acum, înaintea Olimpiadei albe, pînă la al cărei start timpul a început să fie socotit în zile.

Rodarea echipei noastre naționale. Da, se impune și aceasta, cu atît mai mult cu cît față de componența în care a apărut la ultimul campionat mondial, reprezentativa de hochei a României a suferit unele modificări. Mai precis, ea a fost întregită, întinerită, ajungînd la ora actuală în situația de a putea lansa pe gheață trei linii complete de schimb. Evenimentul îl aplaudăm și o facem cu satisfacția îndeplinirii unui vechi deziderat.

Cine sînt noii jucători ai reprezentativei române de hochei? Îi vom aminti pe compartimente. Portari: Mihai Stoiculescu și Dumitru Iordan. Fundași: Florea Zgincă, Ion Bașa, Răzvan Scheau și Tiberiu Pop. Înaintași: Ion Gheorghiu și Vasile Boldescu. Pe Ștefan Texe și Aurel Moiș, jucători de înaintare, nu-i includem printre debutanți, întrucît ei au intrat în atenția selecționerilor încă de anul trecut. Cu acești tineri, antrenorii lotului — Mihai Flamaropol și Ion Tiron — au putut alcătui liniile: fundași = Varga—Făgăraș; Czaka—Zgincă; Ionescu—Bașa, înaintare = Szabo I.—Calamar—Szabo G.; Pană—Biro—Ștefanov; Florescu—Boldescu—Gheorghiu. Rezerve: Texe și Moiș.

În această nouă componență, înaintea deplasării sale în Canada, reprezentativa de hochei a României a apărut în fața publicului bucureștean în compania mai multor formații de peste hotare. Și, îmbucurător, comportarea ei a fost de departe mai bună decît în meciurile pe care le-a susținut în aceeași perioadă a anului trecut. Vorbind despre comportarea bună, nu ne referim și la rezultatele jocurilor, întrucît acestea, de astă dată n-au mai reprezentat principalul scop urmărit de echipă. La absolut toate jocurile internaționale preliminare deplasării formației noastre în Canada, pe gheață au apărut toate cele trei linii de schimb și uneori chiar și rezervele de portari și de înaintași. Așa se explică rezultatul strîns (dar favorabil nouă) cu echipa cehoslovacă Skoda Plsen, și în aceasta găsim explicația jocului curajos, nesperat de bun, al tinerilor recent introduși în națională în meciurile grele susținute cu formația din grupa A a campionatului mondial, reprezentativa R.D. Germane. Zgincă, în apărare, s-a dovedit deosebit de mobil și bine inspirat în lupta cu înaintașii germani, Gheorghiu — foarte activ, insistent în atac și cu o viteză remarcabilă, iar Boldescu — un jucător cu mult temperament, dar totodată lucid, calm și cu un șut plasat și puternic. Mai puțin satisfăcător ni s-a părut aportul tînărului portar Stoiculescu. De altfel, acest post, al cărui reprezentant de bază continuă să rămînă Dumitraș, rămîne punctul nevralgic al formației noastre. Stoiculescu și Iordan, portarii de rezervă, vor trebui să muncească mult pentru a se putea integra întru totul actualei forme pe care o are echipa noastră luată în ansamblu.

Cu echipa R.D. Germane ne vom mai întîlni la Grenoble, într-un meci de baraj pentru definitivarea celor opt formații care își vor disputa titlul olimpic. Va reuși reprezentativa noastră să treacă de acest «hop»? Nu credem că e exclus. În ciuda acelui 0—5. În acest an, reprezentativa de hochei română s-a maturizat și considerăm că încă de pe acum a atins un stadiu de pregătire superior aceluia pe care l-a avut la ultimul campionat mondial. Turneul din Canada va veni, desigur, să șlefuiască și să sudeze într-o și mai bună măsură tot ceea ce a realizat în actuala etapă de pregătire reprezentativa noastră de hochei.

G. ȘTEFĂNESCU

IMPRESII de la 2240m

Printre participanții la cea de a 3-a săptămînă preolimpică din Mexico s-a numărat și doctorul **Ionel Stănescu.** *Binecunoscut specialist în probleme medicale sportive, dr. Stănescu a putut urmări «pe viu», la cei 2240 metri ai capitalei mexicane, care este realitatea cu privire la mult controversata problemă a altitudinii. La înapoiere a avut amabilitatea să ne răspundă la cîteva întrebări.*

— În ultimii ani, mai precis după aprobarea de către CIO a locului de desfășurare a Jocurilor Olimpice, problema cea mai discutată a fost aceea legată de altitudinea apreciabilă a capitalei mexicane și posibilitățile de adaptare a sportivilor la aceste condiții. Care este părerea dv. în această problemă acum, după ce a-ți putut studia la fața locului comportamentul sportivilor?

— Stabilirea întrecerilor olimpice în capitala Mexicului a deschis o campanie uriașă de presă-favorabilă și nefavorabilă-privind posibilitățile sau imposibilitățile de aclimatizare cu altitudinea. Unii specialiști au afirmat că «Mexicul poate fi învins», iar alții că vor fi chiar sacrificii omenești. Părerea mea în această privință este că problema aclimatizării cu altitudinea poate fi rezolvată. Ea nu constituie o barieră de netrecut. Pentru

matică. Desigur că nu toate ramurile sînt influențate în mod deosebit. Astfel probele de viteză, săriturile, aruncările și, în general, toate probele sportive a căror durată merge pînă la 3 minute nu vor avea de suferit. Cîteva exemple. Viorica Viscopoleanu și Șerban Ioan, care au sosit la Mexic mai tîrziu decît restul delegației, s-au aclimatizat în 10 zile și au realizat performanțe foarte bune. De asemenea trăgătorii, prin rezultatele obținute, au arătat că cele 20 de zile de pregătire le-au fost suficiente. Desigur că rezultatele în probele de lungă durată au fost diminuate și chiar în finalele olimpice este puțin probabil să se înregistreze recorduri mondiale în probe ca 5000, 10 000 m etc. Dar, consider că pentru o aclimatizare bună este necesară în primul rînd o excelentă pregătire fizică și o bună formă sportivă înainte de J.O. Mai este necesar să fie realizată în timpul aclimatizării o reintrare în

Patru dintre jucătorii noi, selecționați în echipa României. De la stînga la dreapta: Florea Zgincă, Ion Gheorghiu, Mihai Stoiculescu și Vasile Boldescu.

ROMÂNIA—R.D. GERMANĂ : 0—5; 2—2. Fază din primul meci. Calamar șutează din imediata apropiere a porții dar Hirche, atent, plonjează și reține.

— Totuși, unii sportivi vor fi avantajați. Mă refer în special la cei care trăiesc la altitudine.

— Desigur că toți aceștia vor fi avantajați față de cei de la șes. Aceasta nu înseamnă că dacă cineva se urcă și trăiește o perioadă mai îndelungată la mare altitudine va realiza în probe de lungă durată rezultatele de la șes. Sportivii din RDG au încercat cu campionul european Manfred Matusevski o experiență. L-au pregătit la o altitudine de circa 3000 m, deci mult mai mare decît cea a Mexicului. Și, totuși, în Mexic Matusevski s-a comportat slab.

— În privința alimentației s-au remarcat o serie de aspecte...

— Da, este vorba în special de două lucruri. În primul rînd faptul că mexicanii folosesc o alimentație condimentată. La restaurant trebuie să insiști ca să ți se prepare mîncarea fără condimente (plante, ardei). În al doilea rînd este vorba de apă, care în Mexic nu este potabilă. Se beau numai sucuri, citrice care însă sînt foarte acidulate și produc balonare. Apa conține niște germeni care provoacă enterocolită și de acea nu este bună de băut. Și, totuși, se găsește și apă potabilă, care se fabrică prin sterilizare cu un procedeu electric și se vinde în butelii sigilate.

Pentru prevenirea unor îmbolnăviri am administrat, cu rezultate excelente, sportivilor noștri o serie de medicamente (mexaform, enterovioform) astfel că nu am avut nici o problemă. Soluția a fost adoptată și de alte delegații (RDG, RFG).

— Altitudinea, se pare, provoacă și o stare de crispare sportivilor, care devin timorați de faptul că nu vor putea realiza cele mai bune rezultate. Cum vedeți rezolvarea?

— Este vorba de o stare psihică care trebuie prevenită. O bună pregătire, o formă sportivă optimă, excluderea stărilor inhibatoare, apatice, vor duce la rezultate optime. Pregătirea psihologică joacă un rol primordial, mai ales în aceste condiții deosebite. Prezența unui psiholog în loturile olimpice se impune ca imperios necesară. Ca și a unor maseuri, deoarece încărcarea aparatului vestibular este mai mare, ceea ce necesită pentru revenire o utilizare continuă a maseurului.

— Pe iubitorii sportului i-a surprins neplăcut comportarea slabă a Mihaelei Peneș, mai ales că nu a avut adversare deosebite și nici rezultatele din proba de suliță nu au fost de valoare mondială. Se poate vorbi de o neadaptare în cazul ei?

— După observațiile făcute de mine și de alți specialiști, subiecții cu mare masă mușchiulară se adaptează mai greu. Datele controlului medical au arătat că Mihaela a avut (datorită competițiilor dinaintea concursului preolimpic) o mai scurtă perioadă de aclimatizare. În plus, consider că ea trebuia să efectueze aruncări în condiții de altitudine înaintea concursului, ceea ce nu a făcut și aceasta a influențat-o negativ. De asemenea, a avut o stare fiziologică specială cu o zi înainte de concurs. Și un lucru pur tehnic: organizatorii au pus la dispoziție sulițe descentrate, care nu se înfigeau în iarbă. Totuși, pentru o sportivă ca ea, o perioadă de aclimatizare de circa 3 săptămîni este suficientă dacă, în prealabil, are tehnica bine pusă la punct

— În concluzie, cum vedeți problema aclimatizării cu altitudinea?

— Categoric că se poate învinge această mult discutată altitudine. Aclimatizarea este individuală; ea nu poate fi generalizată. În principiu, 21 zile sînt suficiente pentru o bună adaptare. În rest, contează pregătirea anterioară a sportivului.

N. M.

BOBERI
aviatori,
motocicliș
etc. etc.

În tabăra boberilor pregătirile pentru J
rile Olimpice se desfășoară cu intensitate c
cîndă. «Careul» campionilor europeni: **PAN**
RU, NEAGOE, MAFTEI și **HRISTOV**
căruia i s-au adăugat tinerele talente **NED**
CU, PUȘCAȘ și **STOICA** așteaptă a
încrezător și cu justificată nerăbdare pri
contact cu pîrtia de gheață. Aclimatizarea
aerul rece, care-ți taie respirația în cobor
cu bobul, reacomodarea organismului cu șo
rile puternice, provocate de lansarea ver
noasă de pe înaltul taluzurilor, toate ace
au și fost puse la punct în... laborator. «La
ratorul», utilat cu un bogat aparataj, di
cărui inventar nu au lipsit bobul pe rotile, m
cicleta, cartul și chiar avionul, au oferit spo
vilor noștri posibilitatea unei pregătiri mu
laterale, a cărei eficiență, avem convingerea
va răsfrînge în mod pozitiv chiar de la pri
contact al boberilor cu pîrtia de gheață.

Pe pîrtie, boberii urmează să intre cît
curînd și graba este justificată de apropie
cu pași repezi a primului mare evenim
sportiv al anului 1968: Campionatele europ
de bob, programate la Saint Moritz, în ulti
decadă a lunii ianuarie.

În fotografiile alăturate vă redăm două
pecte inedite, culese în timpul pregătirii co
plexe a boberilor români. SUS: boberii au f
surprinși pe aeroportul de la Pipera alături
avionul de antrenament. În carlingă, Ion P
țuru și pilotul Mihai Ionescu. Alături de
Nicolae Neagoe și Gheorghe Maftei, iar lîn
aripă, Ion Pușcaș și Romeo Nedelcu. JO
cu carturile pe velodromul Dinamo. În pr
plan — Ion Panțuru.

1967 BILANȚ

Din nou tragem linie sub sezonul atletic care s-a terminat. Din nou înregistrăm, sistematizăm și comparăm, analizăm cele realizate. Și din nou reflectăm!

Nimeni nu poate contesta progresul general al atletismului nostru. Cifrele sînt ca și un verdict fără apel, căci în atletism toate comentariile sînt cel mai bine înlocuite de rezultate. Astfel, o scurtă trecere în revistă ne arată cîteva succese, care trebuie menționate și care constituie un prilej de bucurie. 19 titluri balcanice, locul întîi în Balcani atît la bărbați cît și la femei, 3 medalii din 3 posibile la săptămîna preolimpică, victorii în cîteva meciuri inter țări la juniori și tineret, dintre care cea în fața Poloniei ne reatrage atenția asupra potențialului tinerilor noștri atleți, în fața unei forțe mondiale de prim rang, cum este cea a Poloniei.

Dacă acestea sînt bucuriile, să vedem și decepțiile, pentru că, din păcate, la nivelul atletismului de performanță — la care ne referim — mai există. O înfrîngere neașteptată în fața Olandei, o comportare slabă în Cupa Europei, o înfrîngere grea în fața juniorilor italieni și în fața echipei secunde a Bulgariei. În plus, dacă menționăm la pozitiv pe cei doar 3 atleți care se înscriu în primele rînduri ale elitei mondiale (Penes, Viscopoleanu, Ciochină la seniori) și pe cei doar 8 juniori (Radu Rusu, Ion Șerban, Ivan Cristian, Petre Ciupercă, Ștefan Siscovici, Doina Bădescu, Elisabeta Baciu, Virginia Bonci), pe aceiași listă, dar de juniori, vom vedea penuria de elemente de mare valoare internațională.

La sprint, Gheorghe Zamfirescu este pe primul loc la cele trei probe (100, 200, 400). Rezultatele sale cele mai bune din acest an marchează însă un regres. Poate că trecerea la noul antrenor — Nicolae Păis — sau mai bine-zis revenirea la antrenorul care l-a descoperit și crescut în primii ani va constitui un reviriment pentru el — ca performer nr. 1 al sprintului românesc. Și poate că, în sfîrșit, promisiunea cu acele 47,5 sec. se va realiza în anul olimpic. Dintre ceilalți sprinteri, merită a fi menționați Bucur Iliescu, Alexandru Munteanu și Constantin Rizon, singurii, după părerea noastră, al căror progres din acest an poate constitui un criteriu pentru salturi serioase. În rest, penurie de alergători, speranțe puține. La 400 m s-a realizat un progres însemnat în ansamblu, dar vîrfurile se mențin cu încăpățînare la 48 sec.

Singurul semifondist român care în concursuri se luptă pentru rezultate cît mai bune și care nu așteaptă sprintul final a fost Gheorghe Ene. Revenit după o boală grea, Ene a făcut dovada unor remarcabile calități de voință, putere de luptă și a realizat un record personal promițător, fiind singurul semifondist cu o comportare constant bună din toate punctele de vedere. Ion Nicolae s-a impus de asemenea la 1500 m, dar, după un prim mănunchi de performanțe bune, a regresat, încheind sezonul așa cum nu trebuia. Cît despre controversatul Constantin Bloțiu, acesta nu a îndreptățit cu nimic speranțele puse în el, nici prin rezultat, nici prin modul de a aborda cursele (a te baza numai pe sprintul final, fără a încerca nimic pentru un timp bun, nu poate duce niciodată la progres) și nici prin comportarea în echipa națională. Se impune în cazul său o analiză foarte serioasă din partea clubului, a antrenorului și a colegiului de antrenori, pentru a se constata cauzele care l-au transformat dintr-o speranță autentică într-un atlet în continuu regres. În aceste probe am mai remarcat creșterea unor tineri care au realizat progrese îmbucurătoare: Ion Damaschin, Mircea Neamțu, Nicolae Gagiu, Radu Rusu, Iosif Seibert.

În probele de fond, o singură bucurie și multe necazuri. Ilie Cioca este singurul care a realizat un progres substanțial, lăsîndu-ne să sperăm că va scoate aceste probe din anonimat. Dar, dacă el a «urcat» foarte frumos la 5000 m și 3000 m obstacole, ceilalți alergători, Andrei Barabaș, Zoltan Vamos, Victor Caramihai și alții, au fost de nerecunoscut. Nu au încercat nici odată în țară și nici în cursele din străinătate (cu adversari puternici) să realizeze rezultatele promise. Maratoniștii ne-au bucurat prin neașteptatul record al lui Nicolae Mustață și prin progresul serios al lui Ovidiu Lupu, tocmai în cea mai importantă competiție: Jocurile Balcanice.

Ștafetele, eterna poveste. Nici în acest an, cu toată pregătirea sprinterilor, nu s-a putut realiza omogenizarea ștafetelor de 4×100 băieți, fete și chiar a celei de 4×400 m.

Lucruri bune la marș. Cei doi atleți ai lui Alexandru Stoenescu, Leonida Caraiosifoglu și Vasile Ilie, au realizat un remarcabil salt valoric, astfel că, în continuare, cu o muncă mai intensă, pot realiza chiar timpuri de valoare mondială.

«Regii pistelor», cum sînt denumiți decatloniștii, au realizat o creștere în 1967. Dintre aceștia, Curt Socol s-a apropiat de recordul său, pe care l-a promis pentru 1968 — la nivelul normei olimpice. Tinerii Silviu Hodoș și Andrei Sepci s-au dovedit a fi doi multilaterali atleți, cu frumoase perspective. Primul are posibilitatea unor performanțe bune (dacă i se va găsi un antrenor) căci — paradoxal și de necrezut — lucrează singur!!! Sepci-junior are cîteva probe bine punctate, dar va trebui să aibă grijă și de celelalte. Decatlonul are 10! Vasile Mureșan nu a îndreptățit speranțele puse în el la decatlon, astfel că el însuși se pare că s-a reprofilat pentru lungime, unde posibilitățile sale sînt apreciabile. Să vedem...

Unii atleți se nasc talente și rămîn eterne speranțe. Ion Șerban, care întrunește ambele calități, are una în plus: a devenit o certitudine. Comportarea sa remarcabilă pe tot parcursul anului și în special în concursurile de amploare lasă să se întrevadă și performanțe de valoare mondială. Dintre ceilalți, să reținem doar un nume: Doja Csaba: în 1966 — 1,70, în 1967 — 1,91, iar în 1968... Are 16 ani.

La prăjină gheața a fost spartă. Munca depusă de grupul săritorilor fruntași, sub îndrumarea competentă a antrenorului Gheorghe Zîmbreșteanu, s-a materializat prin cei 5,03 m ai lui Petre Astafei și progrese pentru ceilalți săritori.

Puține lucruri bune la lungime. Mai bine-zis, nici unul. Adrian Samungi și Vasile Sărucan, accidentați mai tot anul; Mihai Zaharia — în ciuda unui progres mare — nu a fost util echipei în confruntările de bază; ceilalți — în regres (Simionescu, Bădini, Pereteatcu etc.)

Probă tare: triplusalt. Patru atleți speră să realizeze norma olimpică. Este proba masculină cea mai bine cotată. Pe lîngă rutinatul Ciochină, care a urcat recordul la locul 9 în ierarhia mondială, au apărut Dumitrescu, Răuț și — după părerea noastră — în special Corbu. Acești trei, înalți de peste 1,90, cu bune calități, pot realiza performanțe care să facă cunoscută o școală românească de sărituri (unde o «vină» o are și antrenorul Elias Baruch) precum a fost la timpul său cea sovietică, poloneză etc.

Peste proba de aruncare a greutății trecem, deoarece nu avem nici o remarcă pozitivă. «Negativele» sînt prea multe și arhi-discutate, astfel că nu le mai amintim. Așteptăm răspunsul antrenorilor.

Fără discuție, o mare valoare este acest Iosif Naghi. Ca un metronom a progresat în ultimii ani și desigur că cele văzute la antrenamente (serii de peste 60 m) vor deveni cotidiene în anul olimpic.

Iarăși trecem peste o probă. Este cea de suliță. Este adevărat că avem cîțiva tineri foarte capabili (în special Dezideriu Silaghi), dar, în 1967, chiar și juniorii cei mai buni, Giubelan și Peca, au fost departe de cele scontate.

Primul din dreapta este tînărul Andrei Deak, care a realizat în acest an, un frumos salt valoric în cursele de 400 m. Pe cînd însă sub obsedantul record de 47,5?

La ciocan, Costache, a fost accidentat mult timp; Tibulski a rămas la un nivel mediu, astfel că doar Șiscovici a urcat spre 60 m. Să mai reținem și numele lui Schneider, care promite.

Ce facem, fetelor? Întrebarea este pe deplin justificată dacă vom cerceta listele de rezultate ale sprinterelor noastre. Rezultate în stagnare, multe în regres, chiar dintre junioare, speranțe neîmplinite etc. Ceva trebuie făcut. Poate că și în metodica de antrenament este loc pentru mai bine.

Ileana Silai, prima în ambele probe de semifond. Dacă la 400 m junioara Doina Bădescu, în progres evident, a dominat cursele interne, dar a capotat la cîteva internaționale, la 800 m, Silai a realizat cîteva cifre de valoare mondială, care au impus-o atenției tuturor. Bine îndrumată de inimosul Gheorghe Biro, Silai poate spera la un bilet pentru Mexico. Timpul de 2.04,0 nu este irealizabil.

Iată că sîntem în măsură să pronunțăm numele unei probe cu fruntea sus. 80 m garduri! Ani de zile criticată, proba, atletele, antrenorii, de data aceasta merită laude. Ele se cuvin în primul rînd Valeriei Bufanu, care a devenit, dintr-o atletă desconsiderată din punct de vedere atletic, de mulți, una dintre atletele de bază, realizatoarea unei serii de frumoase victorii și performanțe. Progresul ei neașteptat, am putea spune, se datorește în primul rînd încrederii pe care i-a insuflat-o noul antrenor Silviu Dumitrescu, seriozității impuse de către acesta și dîrzeniei de care a dat dovadă Valeria. Dacă va continua în același ritm, dublată de conștiinciozitate și seriozitate, va mai smulge cîteva zecimi.

Proba de pentatlon ne-a dovedit, odată în plus, că valoarea nu ține seamă de numărul anilor. Unele concepții greșite sau mai bine-zis învechite ne-au arătat, prin evoluția Mariei Pandele, că un atlet nu poate fi exmatriculat decît prin învingerea lui de către altul. Tot ce se face din birou este lipsit de simțul realității. Și rezultatele ei sînt o garanție. Cea de a doua reprezentantă, Elena Vintilă, a lăsat să se întrevadă — după primul pentatlon — un 4 650 p pînă la sfîrșitul anului. Și poate că ar fi reușit, dacă antrenorul ei nu ar fi greșit în sensul utilizării la meciul cu Ucraina, disputat la numai cîteva zile după obositorul pentatlon de la Balcaniadă și la alte cîteva zile înaintea campionatelor naționale.

Virginia Bonci, un nume la poarta consacrării pe plan european, o atletă în care întrevedem o secondantă pentru Iolanda Balaș în vederea Olimpiadei. În cazul în care Ioli se va însănătoși.

La lungime Viorica Viscopoleanu și-a lăsat amprenta în Mexico pentru o eventuală medalie de aur în 1968. După retragerea Tatianei Scelkanova, și regresul recordmanei lumii Mary Rand, Viorica a devenit cea mai constantă săritoare mondială. În prezent mai are două adversare: Irena Kirszenstein și recordul mondial!

Din nou prima Ana Sălăgean. Includerea ei pe lista posibililor pentru lotul olimpic dovedește că cei 16,03 m realizați după un grav accident pot constitui o cale spre 16,80 — normă olimpică. Și exemplul Mariei Pandele nu trebuie neglijat nici în cazul Anei Sălăgean, cum — la timpul său — nu a fost neglijat nici în cazul Liei Manoliu. Și ce bucurie a fost atunci!... O mențiune pentru Elena Elic, tot mai sigură, tot în progres.

O altă reconsiderată: Olimpia Cataramă. Pusă oarecum la index ca posibilități, a dovedit că mai are multe resurse. Nici Lia Manoliu, poate, nu și-a spus încă ultimul cuvînt. Anii olimpici au însemnat pentru ea efervescențe creatoare de mari rezultate. Și, să nu uităm de Argentina Menis, un talent autentic, în continuu progres, ca și de Carmen Ionescu.

Mihaela Peneș, în sfîrșit, peste acea cifră din finala olimpică de la Tokio, care devenise pentru tot mai mulți o aruncare norocoasă. Ne referim la acel 60,68 m, cu care și-a reluat locul I pe lista celor mai bune aruncătoare din lume. Dar, inconstanța ei este încă problema de bază.

Acestea sînt observațiile noastre. Poate vor constitui prilej de reflecții pentru speranțele puse în anul 1968.

Niculae MĂRĂSESCU

«Goe», cum îi spun prietenii, dar nu cel din schița lui Caragiale, ci unul actual, un erou pozitiv. Este Vasile Dumitrescu, cel de al doilea săritor român peste 16 m și una dintre speranțele noastre pentru norma olimpică.

ATLETIC

BĂRBAȚI

100 m

10,4	G. Zamfirescu	Steaua
10,6	B. Iliescu	Metalul
10,6	A. Stamatescu	Steaua
10,6	P. Ciobanu	Dinamo
10,6	A. Munteanu	I. Constr. Buc.
10,6	C. Nichifor	Dinamo
10,6	N. Perțea	Steaua

200 m

21,2	G. Zamfirescu	Steaua
21,5	V. Jurcă	Dinamo
21,7	B. Iliescu	Metalul
21,8	T. Puiu	Dinamo
21,8	D. Grama	Univ. Cluj

400 m

48,0	G. Zamfirescu	Steaua
48,0	T. Puiu	Dinamo
48,1	I. Rățoi	Dinamo
48,2	V. Jurcă	Dinamo
48,3	A. Deac	Steaua

800 m

1.49.3	G. Ene	Steaua
1.50.0	C. Bloțiu	Rapid
1.51.2	C. Gagiu	CSO Pitești
1.51.5	I. Damaschin	Steaua
1.51.7	I. Nicolae	Rapid

1500 m

3.45.6	I. Nicolae	Rapid
3.46.5	C. Bloțiu	Rapid
3.51.2	C. Gagiu	CSO Pitești
3.51.4	Z. Vamoș	Dinamo
3.51.6	G. Ene	Steaua

5000 m

14.17.0	A. Barabaș	Dinamo
14.19.6	I. Cioca	Rapid
14.20.2	Z. Vamoș	Dinamo
14.29.0	I. Rusnac	Steaua
14.36.8	O. Lupu	Steaua

10000 m

29.42.0	A. Barabaș	Dinamo
29.52.8	N. Mustață	Dinamo
30.13.6	O. Lupu	Steaua
30.17.4	I. Rusnac	Steaua
31.22.0	N. Siminoiu	Rapid

110 m GARDURI

14,2	N. Macovei	Steaua
14,3	V. Suciu	Pol. Iași
14,3	N. Perțea	Steaua
14,5	D. Hidioșanu	ICF
14,6	A. Schneider	Pol. Tim.

400 m GARDURI

51,3	V. Jurcă	Dinamo
52,0	I. Rățoi	Dinamo
52,4	V. Mihăescu	Rapid
53,4	C. Grangure	Univ. Tim.
53,5	A. Schneider	Pol. Tim.

3 000 m OBSTACOLE

8.43.6	Z. Vamoș	Dinamo
8.48.4.	G. Cefan	St. R. Brașov
8.49.8	I. Cioca	Rapid
8.54.4.	V. Caramihai	Steaua
9.05.2	I. Căpraru	CSM Cluj

20 km MARȘ

1h.33.23.4	I. Caraiosifoglu	Dinamo
1h.33.36.4	V. Ilie	Dinamo
1h.34.25.8	M. Perșinaru	PTT
1h.37.41.2	Victor Such	Dinamo
1h.39.10.0	D. Bogdan	Metalul

50 km MARȘ

4h.38.32.0	I. Găsitu	Steaua
4h.40.00.2	M. Perșinaru	PTT
4h.45.11.8	N. Rinceanu	Steaua
4h.46.20.6	D. Bogdan	Metalul
4h.50.01.8	V. Ilie	Dinamo

DECATLON

7 428	C. Socol	Univ. Cluj
7 209	V. Mureșan	ICF
7 171	S. Hodoș	ICF
6 832	A. Sepci	Univ. Cluj
6 679	G. Pikulski	Pol. Tim.

ÎNĂLȚIME

2,11	I. Șerban	Pol. Buc.
2,07	A. Spiridon	Dinamo
2,04	M. Mitilecis	ICF
2,02	A. Sepci	Univ. Cluj
2,00	A. Popescu	Steaua
2,00	A. Borbece	Dinamo

PRĂJINĂ

5,03	P. Astafei	Steaua
4,85	D. Piștalu	Dinamo
4,60	C. Ivan	Dinamo
4,50	E. Simionescu	Constructorul
4,35	N. Ligor	ICF

LUNGIME

7,60	M. Zaharia	Rapid
7,53	A. Samungi	Steaua
7,50	V. Mureșan	ICF
7,46	V. Sărucan	CSM Cluj
7,46	Ș. Ciochină	Metalul

TRIPLU

16,59	Ș. Ciochină	Metalul
16,14	V. Dumitrescu	Dinamo
15,99	V. Răuț	Rapid
15,65	C. Corbu	Steaua
15,62	O. Viscopoleanu	Steaua

GREUTATE

16,88	A. Gagea	Dinamo
16,32	G. Luchian	Farul
16,00	C. Crețu	Metalul
15,35	D. Menis	Steaua
14,90	A. Raica	Rapid

DISC

59,49	I. Naghi	Steaua
53,06	V. Sălăgean	St. R. Br.
50,32	Z. Heghedus	Dinamo
47,00	S. Hodoș	ICF
46,74	C. Socol	Univ. Cluj

SULIȚĂ

75,11	G. Popescu	AS Cugir
72,02	V. Socol	Steaua
71,62	D. Silaghi	ICF
69,70	V. Iancu	Petr. Ploiești
66,70	S. Giubelan	Lic.Nic.B.Craiova

CIOCAN

63,70	G. Costache	Dinamo
62,00	V. Tibulski	Dinamo
59,16	S. Sișcovici	Dinamo
56,38	N. Rășcănescu	Steaua
56,20	G. Decebal	Rapid

MARATON

2h.24.16.8	N. Mustață	Dinamo
2h.28.50.8	O. Lupu	Steaua
2h.33.53.8	D. Bulac	Dinamo
2h.38.04.0	T. Voicu	Rapid
2h.39.06.6	N. Siminoiu	Rapid

FEMEI

100 m

11,9	I. Petrescu	Rapid
12,1	E. Nourescu	Metalul
12,1	M. Goth	Metalul
12,1	V. Enescu	ICF
12,1	S. Angelescu	Viitorul

200 m

24,2	I. Petrescu	Rapid
24,7	E. Nourescu	Metalul
24,8	M. Goth	Metalul
24,9	E. Vitalios	Tr. Tg. Secuiesc
25,2	E. Vintilă	Dinamo

400 m

55,7	I. Silai	CSM Cluj
56,1	D. Bădescu	Rapid
56,6	E. Vitalios	Tr.Tg.Secuiesc
57,0	M. Filip	SS Roman
57,5	F. Stancu	Steaua
57,5	E. Nourescu	Metalul

800 m

2.05.6	I. Silai	CSM Cluj
2.08.1	E. Baciu	ICF
2.09.7	V. Gabor	ICF
2.11.0	F. Stancu	Steaua
2.11.0	C. Jacob	Progresul

80 m GARDURI

10,8	V. Bufanu	Metalul
11,0	V. Enescu	ICF
11,1	V. Viscopoleanu	Steaua
11,1	E. Vintilă	Dinamo
11,3	S. Angelescu	Viitorul

PENTATLON

4 581	M. Pandele	Metalul
4 571	E. Vintilă	Dinamo
4 232	E. Schai	ICF
4 163	R. Țarălungă	SS Roman
4 089	S. Tănase	CSM Cluj

ÎNĂLȚIME

1,73	V. Bonci	Rapid
1,68	I. Balaș	Steaua
1,66	C. Popescu	Lic.35 Buc.
1,65	D. Munteanu	ȘS Bacău
1,64	E. Stoenescu	Știința Alexandria

LUNGIME

6,56	V. Viscopoleanu	Steaua
6,20	E. Vintilă	Dinamo
6,20	M. Pandele	Metalul
5,95	M. Salomon	Steaua
5,79	M. Popa	ȘS Tg. Mureș

GREUTATE

16,03	A. Sălăgean	Tr. Brașov
15,62	A. Gurău	Progresul
15,48	E. Elic	Metalul
14,26	E. Lefter	ICF
13,76	L. Orosz	Steaua

DISC

54,06	O. Catarama	ȘS C. Muscel
51,66	L. Manoliu	Metalul
49,71	A. Menis	Lic.Nic.B.Craiova
49,08	E. Catarama	ȘS C. Muscel
47,12	L. Orosz	Steaua

SULIȚĂ

60,68	M. Peneș	Dinamo
54,92	M. Ciurea	Dinamo
50,30	I. Stancu	Dinamo
50,20	E. Neacșu	ȘS.C. Muscel
46,98	E. Prodan	ICF

Iată acum, și clasamentele pe cluburi și ale antrenorilor, după numărul de apariții a atleților în primii 5 atleți ai anului:

CLASAMENT PE CLUBURI

STEAUA BUCUREȘTI	38
DINAMO BUCUREȘTI	37
RAPID BUCUREȘTI	18
METALUL BUCUREȘTI	17
I.C.F.	14

CLASAMENT PE ANTRENORI

ALEXANDRU STOENESCU	DINAMO BUCUREȘTI	13
NICOLAE PĂIȘ	STEAUA BUCUREȘTI	12
GHEORGHE STĂNEL	RAPID BUCUREȘTI	11
ION SÖTER	STEAUA BUCUREȘTI	10
GHEORGHE RUGINĂ	FRA	9

DUPĂ „EUROPENELE" DIN TURCIA

LUMINI ȘI UMBRE ÎN VOLEIUL NOSTRU

«CAMPIONATELE EUROPENE DE VOLEI DIN TURCIA... BĂIEȚII—LOCUL 5... FETELE—LOCUL 9...»

Însemnare lapidară, la vederea căreia încerci un sentiment de amărăciune, care nu rămîne undeva, la periferia gîndurilor, ci răscolește în adîncuri, obligîndu-te să privești cu cîțiva ani înapoi, cuprins, fără să vrei, de nostalgia acelor «tempi passati», pe răbojul cărora au fost încrustate splendide victorii românești.

...Pentru că în Turcia ne-am dus nu în postura de «cenușăreasă» a acestui frumos sport, ci cu galoane strălucinde, atestînd împliniri și izbînzi trecute. Echipa masculină avea înscris pe cartea sa de vizită titlul de campioană europeană cîștigat în 1963 și cel de vicecampioană mondială cucerit în Praga anului 1966, iar fetele — locul 4 la mondiale (1962) și medaliile de bronz la europene (1963). Eram deci obligați, ipso facto, să luptăm din răsputeri, dacă nu pentru noi galoane, cel puțin pentru a le onora pe cele deținute. Dar n-a fost așa...

L-am ascultat, la «masa rotundă», încropită ad-hoc, pe Sebastian Mihăilescu, antrenorul reprezentativei masculine:

— Europenele din Turcia n-au avut «strălucirea» mondialelor. Doar U.R.S.S. și Polonia s-au prezentat la adevărata lor valoare. În rest, nimic nou tehnic, nimic nou tactic. Singura echipă care a prestat un joc modern a fost... echipa noastră.

— **Și, totuși...**

— Da. Am venit pe locul 5! Cauzele? În primul rînd, epuizarea. **Nu fizică** (după cinci seturi cu Bulgaria, băieții noștri aveau aceeași detentă ca la începutul meciului) ci **un gen de epuizare nervoasă**, urmare a solicitărilor îndelungate în diferite competiții interne sau internaționale de mare tensiune. În meciurile cu U.R.S.S. și Cehoslovacia am jucat la început de la egal la egal, dar am pierdut din cauza nervozității. Noi dramatizăm orice minge pierdută, ceea ce este greșit.

Antrenorul federal Dumitru Tărchilă intervine. În Turcia, la Ankara a urmărit evoluția reprezentativei noastre feminine și, la această «masă rotundă», a sesizat punți de întîlnire între comportarea băieților și cea a fetelor.

— Labilitatea psihică e specifică de la o vreme reprezentativei noastre feminine. În meciurile din serie, voleibalistele noastre au abordat partida cu Ungaria oarecum cu sentimentul «victimei sigure». Rezultat? Am pierdut cu 3—0, deși adversarele au avut o evoluție mai slabă decît la turneul de la Budapesta, din septembrie. Cînd însă jucătoarele noastre au intrat pe teren «deconectate» psihic, convinse că nu mai au ce pierde, au realizat o surpriză remontantă, învingînd cu 3—0 echipa R.D.G., pe care n-o mai învinseseră de cîțiva ani.

— **Cu puțin mai mult noroc, ne-am fi calificat deci în turneul final...**

Antrenorul federal e de acord.

— Cu o singură condiție: să fie lăsat la o parte sentimentalismul. În meciul cu Italia, fetele noastre știau că vor cîștiga. S-au gîndit numai la seturi, nu și la puncte. Dacă am fi cedat 5 — da! doar 5 puncte mai puțin la italience — ne-am fi calificat în turneul final, deoarece am avut același număr de victorii și înfrîngeri ca R.D.G. și Ungaria, iar departajarea s-a făcut pe baza punctaverajului. Fetele noastre au plătit tribut mentalității greșite pe care o au în jocurile cu adversari slabi.

Revenind la evoluția reprezentativei masculine, dorim să aflăm și alte cauze ale comportării ei sub așteptări. Pe ocolite, am adus vorba despre vîrsta jucătorilor.

— La europenele din Turcia — **a intervenit secretarul general al federației, tov. Aurel Dobincă** — au dat satisfacție deplină tocmai tinerii — Tirlici, Udișteanu, Bartha, Smerecinski, Christiani — și ne-au deziluzionat cei mai vîrstnici, în primul rînd Derzei, Cozonici și Ganciu.

UDIȘTEANU, unul dintre cei mai buni trăgători de la «europenele» din Turcia, în plină acțiune. (Fază din meciul România—Polonia)

— Fără să exagerez, **intervine S. Mihăilescu**, se poate spune că trăgătorii cei mai buni la aceste «europene» au fost Udișteanu și Tirlici. Echipa U.R.S.S. nu are individualități de valoarea unui Udișteanu, dar ne-a fost superioară datorită omogenității.

(În paranteză: oare nu antrenorului S. Mihăilescu îi revenea sarcina «omogenizării» echipei noastre? De ce nu s-a reușit acest lucru cînd, evident, a dispus de «individualități» remarcabile?)

— Totuși, între generația lui Derzei și cea din care fac parte Tirlici și Bartha există un decalaj mare. Ne lipsește veriga de legătură între cele două generații — **intervine D. Tărchilă** — ceea ce se repercutează, uneori, asupra jocului întregii echipe.

— **Preconizați pentru Olimpiada din Mexic o primenire totală, renunțînd la «veterani»?**

Întrebarea mea îi găsește pe toți interlocutorii pregătiți.

— Este singura cale de urmat — **spune convins antrenorul federal.**

— Vom promova cu curaj elemente tinere, de perspectivă, din lotul de tineret — **ne asigură secretarul general.**

Antrenorul S. Mihăilescu are unele rezerve...

— Parcă n-aș avea curajul să merg la Mexic numai cu tineret. Îmi trebuie și «veterani», utili pentru calmul rezultat din experiența lor.

— **Cum vedeți pregătirile pentru marea confruntare din Țara Aztecilor?**

Secretarul general răspunde imediat, semn că problemele fac obiectul unor serioase studii din partea federației.

— În primul rînd, vom crea răgazuri de «deconectare» mai mari, adică vom participa la mai puține confruntări internaționale amicale, degrevînd deci calendarul competițional. Pe plan intern, campionatul se va încheia în aprilie 1968, deci mult mai devreme decît de obicei. Preconizăm, de asemenea, antrenamente de două ori pe săptămînă cu cei din lot — antrenamente scurte, dar vii, sub controlul atent al federației, care se va strădui, totodată, să îmbine armonios interesele cluburilor cu cele ale naționalei, îmbinare care în trecutul apropiat a avut unele fisuri. În realizarea antrenamentelor se va schimba locul spre a nu se mai ajunge la starea aceea de **apatie-saturație**, intervenită după prea lunga perioadă de antrenament de la Cluj.

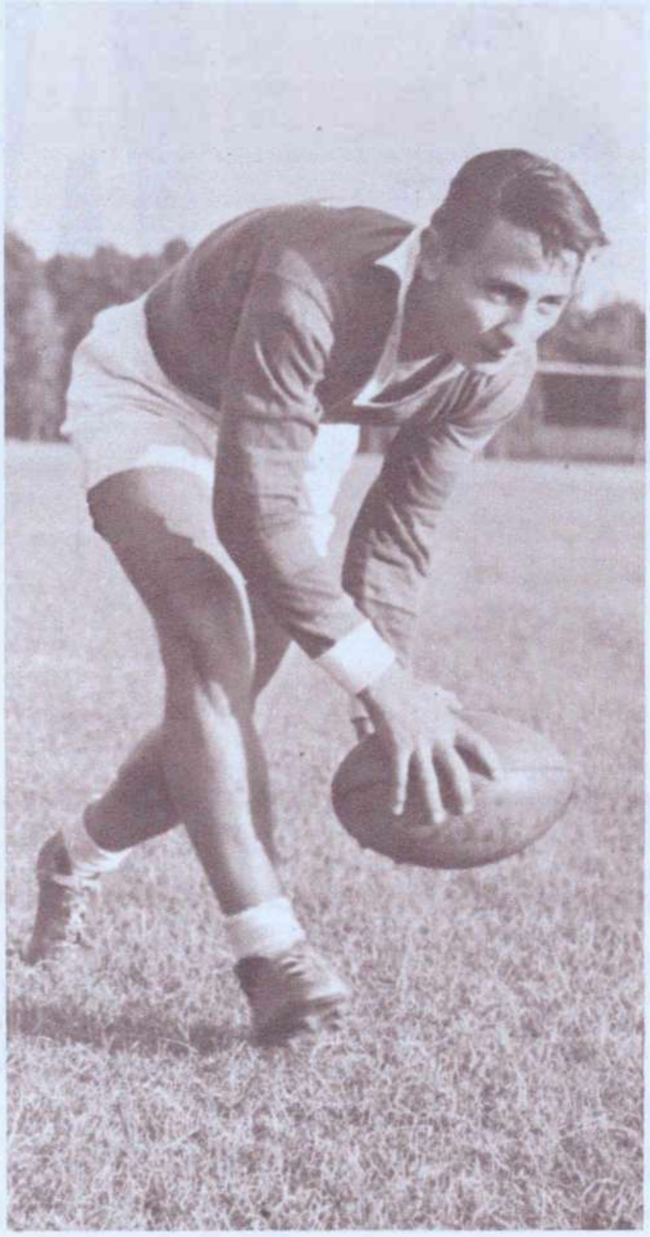
— Toate aceste măsuri nu vor avea însă rezultate scontate — **intervine antrenorul federal** — dacă fiecare component al lotului nu-și va concentra toate resursele pishofizice pentru Mexic. Trebuie să se lucreze mult pentru eliminarea dramatizărilor inutile și instaurarea unei stări stenice, fără labilități nejustificate. Avem elemente tinere, de valoare. Avem în fața noastră un an de pregătire. Sîntem siguri că la anul, pe vremea aceasta, vom discuta despre evoluția voleibaliștilor noștri în Mexic cu capul sus și cu deplină satisfacție...

•

...Ceea ce doresc din toată inima iubitorii voleiului din țara noastră, care speră că Olimpiada va readuce reprezentativei noastre masculine laurii unor victorii

GÎNDURI ÎNAINTEA PARTIDEI DE LA NANTES

Penciule, să fie într-un ceas bun

«Alexandru cel Mare» — cum îl cunoaşte Europa sportivă, începînd din anul 1955, anul consacrării sale **britanice** — sau, mai simplu, Sandu Penciu, cum îl ştim noi spectatorii obişnuiţi ai partidelor de rugbi, cel mai mare fundaş al României din ultimii 20 de ani, care face parte din acea categorie a jucătorilor de **«supraclasă», a fost reintegrat în echipa naţională.** Era şi timpul, în sfîrşit, după slaba evoluţie a celor mai tineri, care au fost chemaţi să-i ia locul, fără însă a putea să-l şi egaleze.

Anul acesta echipa noastră naţională a susţinut patru partide interţări cu reprezentativele Italiei, Portugaliei, Poloniei şi R.F. a Germaniei. Meciuri relativ uşoare pentru XV-le nostru, mai experimentat, egalul de acum cîţiva ani al naţionalei franceze, cîştigătoarea pe atunci a Turneului celor cinci naţiuni.

În toate aceste patru partide — spre mîhnirea noastră — pe postul de fundaş nu a mai figurat titularul de drept, Alexandru Penciu, acela care de atîtea ori în trecut ne-a umplut inimile de mîndrie, apărînd cu atita brio culorile ţării şi care a stîrnit admiraţia unanimă a adversarilor. Vreo scădere de formă? Sau o încercare de întinerire a echipei? Nicidecum, un curaj subit, ivit în faţa unor adversari mai slabi, care însă s-a topit ca prin farmec atunci cînd febra meciului Franţa-România a început să frigă... Cu alte cuvinte, **«la plăcinte înainte, la război înapoi!».**

Oricum, o mostră de neseriozitate partea selecţionerilor echipei naţional o lipsă evidentă de eleganţă faţă de Pen

Dar astăzi Penciu poate fi mîndru ceasul al doisprezecelea i s-au... recun cut meritele şi s-a făcut dreptate!

În ceea ce ne priveşte, salutăm reint ducerea lui Alexandru Penciu ca TULAR în echipa naţională, fapt c constituie repararea unei nedrep flagrante, pe care noi am cerut-o repetate rînduri.

Sandu a jucat absolut toate mec rile România-Franţa de după răzb toate grele, de prestigiu şi pline consecinţe. Şi de fiecare dată a f printre cei mai buni. Era normal, d ca el să fie titularizat şi în această a 1 confruntare româno-franceză, echipa n stră avînd încă nevoie de marea sa ex rienţă internaţională.

Aşadar, din toată inima, Sandule, să într-un ceas bun!

•

Şi acum, iată cum va arăta — probabi XV-le naţional care va fi opus francez la 10 decembrie: Penciu-Wusek, Drago rescu, Irimescu, Nica (Dragomir)-Ol menco, Florescu-Ciobănel, Demian, R canu-Ţuţuianu, Veluda-Dinu, Onuţiu (I gulescu), Baciu.

Îi urăm succes în dificila confrunt de la Nantes.

D. CALLIMAC

PALMARESUL ÎNTÎLNIRILOR DE RUGBI ROMÂNIA-FRANTA

1919	**Paris**	**Franţa—România**	48— 5
1924	**Paris**	**Franţa—România**	59— 3
1936	**Berlin**	**Franţa—România**	25— 5
1937	**Paris**	**Franţa—România**	27—11
1938	**Bucureşti**	**Franţa—România**	11— 8
1957	**Bucureşti**	**Franţa—România**	18—15
1957	**Bordeaux**	**Franţa—România**	39— 0
1960	**Bucureşti**	**România—Franţa**	11— 5
1961	**Bayonne**	**Franţa—România**	5— 5
1962	**Bucureşti**	**România—Franţa**	3— 0
1963	**Toulouse**	**Franţa—România**	6— 6
1964	**Bucureşti**	**Franţa—România**	9— 6
1965	**Lyon**	**Franţa—România**	8— 3
1966	**Bucureşti**	**Franţa—România**	9— 3
1967	**Nantes**	?	?

Duel aerian între Radu Demian (stînga) şi Benoît Dauga, într-una din întîlnirile românofranceze din anii trecuţi. Cine va învinge de această dată?

Benoît Dauga, celebrul înaintaş din linia a doua a naţionalei franceze, căpitanul reprezentativei «Cocoşului galic».

În locul unui reportaj sau al unui comentariu despre F.C. Argeș, vă propun o convorbire cu **Ion Bălănescu**, *antrenorul care, împreună cu* **Eugen Mladin**, *se ocupă de 170 de zile de echipa piteșteană. De ce am preferat formula interviului? Pentru că Ion Bălănescu este unul din puținii antrenori care știu să asculte (neculțivînd exclusiv monologul) și să accepte o opinie contrară (neconsiderîndu-se infailibil).*

Rep: **Deci, ne aflăm în ziua de grație 15 iulie 1967, cînd ai preluat echipa piteșteană... Ce gînduri te-au frămîntat în trenul București—Pitești?**

B: În primul rînd, am respins ideea că locul 12 reprezintă valoarea echipei. Mi-am reamintit de fluctuația aproape neverosimilă a rezultatelor: 2—2 la Sevilla... 2—4 cu «U» la Pitești... 0—0 cu Dinamo Zagreb la Zagreb...

Rep: **Și concluzia?**

B: O concluzie firească: **«echipa are resurse mai mari, pe care, dintr-un motiv sau altul, nu le poate etala».**

Rep: **Și care au fost aceste motive?**

B: Motivele au ieșit la iveală curînd. Aș zice — lipsa de omogenitate, poate o amplasare imperfectă a jucătorilor și un minus de seriozitate, determinat de o falsă înțelegere a ceea ce trebuie să fie **personalitatea.**

Rep: **Dacă îmi aduc bine aminte, ai avut mari probleme de lot.**

B: Au fost destule. Plecaseră Naghi, Urziceanu, Badea, David, C. Ionescu.

Rep: **Naghi, mai ales, era o cheie de atac.**

B: Nu l-am regretat. Am surprins la el un start greoi și mi-am dat seama că din această cauză nu se va lega niciodată de Dobrin. În schimb, prin cedarea lui Naghi, am primit un portar de rezervă (Stan), pe care doar clasa lui Coman îl ține în umbră, și două extreme tinere și viguroase (Jercan și Nuțu). Pe deasupra, prin **schimbul Pop—Kraus** am mai rezolvat o problemă...

Rep: **Cu alte cuvinte, schimburile n-au fost prea... oneroase.**

B: Asta o putem spune acum. Atunci, însă...

Rep: **E momentul să vedem ce s-a întîmplat pe parcurs.**

B: În primul rînd, încă din ziua de 15 iulie, toți jucătorii au acceptat necesitatea unor antrenamente mai dure.

Rep: **Iar apoi?**

B: Apoi am început să lucrez la organizarea unei discipline tactice, pornind de la două cifre extrem de sugestive: în campionatul trecut, Argeșul înscrisese, e adevărat, 41 de goluri, dar primise 34!

Rep: **Ai întărit, deci, apărarea.**

B: Nu. Cred că am pornit în direcția echilibrării ap
cu atacul. Bineînțeles că am ordonat în primul rînd
apărării. Mi se pare foarte normal să-ți fixezi drept
întărirea apărării, în baza principiului că un bloc se
struiește de la fundație spre acoperiș și nu invers.

Rep: **Și rezultatul?**

B: În tur am primit doar 9 goluri, iar acasă — unul si

Rep: **Constat că în deplasare practicați, în gen
contraatacul. Ceea ce v-a reușit deseori. Care e l
de joc acasă, pentru valorificarea superiorității
toriale, cunoscînd că aceasta e o problemă p
orice echipă din lume, inclusiv Celtic și Inter?**

B: Acasă ne bazăm în primul rînd pe jocul extrem

Rep: **E adevărat, Nuțu și Jercan sînt împinși m
față...**

B: Fără să-și neglijeze, însă, sarcinile de **primi a
tori**, pentru că eu sînt adeptul ideii că **«decît un 0—1
bine un 0—0 (chiar, sau în special, acasă)».**

Rep: **Aș vrea să-mi notezi unsprezecele de ba
acestui tur.**

B: **COMAN 9 — IOACHIM POPESCU 8, BAR
ILIE STELIAN 8, VULPEANU 7 (IVAN 7) — OL
NU 8, PREPURGEL 7 (IONIȚĂ 7) — NUȚU 7 (RAD
KRAUS 9 (ȚURCAN 6), DOBRIN 9, JERCAN**

Rep: **Ce perspective au acești jucători în vi
imediat?**

B: **Coman** e un portar cu calități excepționale, ca
de ales între a deveni un portar mare și între a se...
Ioachim Popescu are nevoie de un singur lucru: se
tate. **Barbu:** un jucător de nota 10, dar care nu de
eforturi la nivelul posibilităților. **Ilie Stelian**, un ca

CUM AJUNS GEȘUL PRIMA LINIE

sobrietății, om de bază. **Vulpeanu și Ivan,** tenaci, se ıt perfecționa prin... constanță. **Olteanu** trebuie să se ıbordoneze mai mult cerințelor jocului. **Prepurgel** și **niță**, utili, au nevoie de ceea ce îi trebuie și lui Olteanu. **nțu:** mai mult curaj! **Kraus:** calități fizice deosebite. ehnică adecvată «exploatării» acestor calități. Fără oricele», va rămîne același om de bază. **Dobrin:** dacă lucra fizic în această iarnă, va putea avea un sezon mare clasă în 1968. **Jercan:** un alt candidat la echipa ționalâ. Bineînțeles, dacă...

Rep: **Ce-mi poți spune despre... Ferencvaros?**

B: Ne-a învins în primul rînd valoarea. Dar, în același np, faima, presa și acel 0—6! Cu alte cuvinte, am intrat r-un apartament mai puțin somptuos decît lăsa impresia dinafară.

Rep: **Ce planuri aveți pentru retur?**

B: Sper ca echipa noastră să joace cu un plus de maturite. Pregătirea de iarnă va fi hotărîtoare. Dacă voi cuceri, continuare, adeziunea tuturor jucătorilor, contez cel ițin pe dublarea numărului de puncte acumulate în ima «repriză» a campionatului.

Rep: **Ce zici de Mladin?**

B: E un coleg desăvîrșit.

•

Și Ion Bălănescu m-a părăsit cu pasul său egal, potrindu-și ochelarii cu gesturi măsurate, de profesor. Poate această măsură explică succesele de astăzi ale Argeșu-, anunțîndu-le pe cele viitoare.

Ioan CHIRILĂ

Fotografii: Paul ROMOȘAN

FOTO-AMINTIRE

Am ales pentru retrospectiva internaționalâ a Argesului această fotografie din meciul Arges—Dinamo Zagreb 0—1. Ar fi fost poate mai firesc să dăm acel «5—1» cu Toulouse sau acel «3—1» cu Ferencvaros. Am preferat, însă, această fotografie din două motive:

1) Pentru a aminti argesenilor că mai au de împlinit un efort pînă la marele nivel internațional;

2) Pentru a-l prezenta, în sfîrșit, pe ILIE STELIAN, cel mai nespectaculos jucător al Argesului (datorită sobrietății și modestiei sale), dar care este un adevărat pion al echipei — prin valoare, constanță și atașament.

AXUL DE FORȚĂ AL ECHIPEI PITEȘTENE

BARBU, după părerea noastră, cel mai tehnic și elegant apărător român, unul dintre puținii FOTBALIȘTI din apărare. În meciul cu Italia, la București, Barbu s-a apropiat cel mai mult de mișcarea «cultă» a azzurilor. Iată, însă, că după ce a stat ani de zile în umbra lui Nunweiller III (la echipa națională), Barbu a redevenit rezervă. Situația ni se pare cel puțin ciudată. E momentul ca Barbu să forțeze — așa cum sugerează și antrenorul său. E momentul!

KRAUS, sau mica poveste a «păsării Phoenix». Rezervă «de profesie» la Rapid, simpaticul Viorel a devenit «omul de joc» al Argeșului. Renașterea atacantului giuleștean ne bucură și ne atrage atenția că Viorel Kraus nu e singurul care a stat prea mult timp pe banca rezervelor. Schimbarea de climat, de ambianță și de organizare tactică a făcut din Kraus un atacant eficace. Succes!

COMAN — «campion al reflexelor» a făcut o serie de partide excelente, incl cea cu Ferencvaros, la Budapesta, cîn învins și durerea la un deget accidentat. cum spune, însă, și antrenorul Ion Bălăne marele talent al lui Coman are nevoie suportul unei vieți sportive. Altfel, para zind o vorbă celebră, «de la Voinescu Todor nu e decît un pas».

DOBRIN — cel mai adulat și (în ace timp) cel mai criticat jucător român. într-un fel, succesorul lui Pîrcălab în grați și... dizgrația publicului. Deocamdată Dob pare imun la critici, afișînd convingerea «trăznetele cad doar pe culmi». Și nu e bi Pentru că, persistînd în această direc Dobrin poate rămîne doar un «artist al bal lui», ceea ce e și la îndemîna unui jongler circ. Ion Bălănescu susține că Dobrin po ajunge unul dintre cei mai mari jucători noștri din ultimii douăzeci de ani. Cu o sing condiție: să muncească dublu.

După victorie... Dan, căpitan, vorbește milioanelor de ascultători. Sus: Kozska, D. Nicolae, Haidu, Mocanu, Sătmăreanu. Jos: Gherghell, Constantin, Pîrcălab, Kallo, Ionescu.

Și-acum, miză dublă!

Constantin asaltează poarta adversă.

Gherghell, inepuizabil, trece prin culoarul Libuda—Beckenbauer

Ultimele două jocuri ale echipei noastre naționale (cel de la Berlin, cu R.D. Germană — 0—1) și, mai ales, cel de la București (1—0 cu vicecampionii mondiali) au dat cîteva lovituri puternice ideilor preconcepute, unul dintre cei mai mari inamici ai fotbalului.

Să urmărim, în ordine, această bătălie a ideilor.

1. S-a susținut în repetate rînduri că **promoția care a trăit dramele de la Zürich și de la Budapesta reprezintă un hiatus și nimic mai mult.**

La Berlin și la București replica jucătorilor noștri a fost de o virulență neobișnuită, oferind publicului cîteva «renașteri» mai mult decît spectaculoase: Dan, Mocanu, Gherghell, Koszka, Ionescu — ca să nu dau decît cîteva nume... (Bineințeles că această explozie a «vîrfurilor» nu trebuie confundată cu renașterea generală a fotbalului nostru, care mai are mult pînă să prindă plutonul marilor puteri fotbalistice europene. Să nu uităm că meciul de la 22 noiembrie, încheiat cu victoria noastră, a fost, de fapt un meci între cei 96 250 de fotbaliști români și cei 2 345 793 (!) de fotbaliști vest-germani (cifre U.E.F.A.).

2. S-a susținut, în repetate rînduri, **că jucătorii noștri nu au rezistența fizică necesară noii frecvențe internaționale a fotbalului mondial.**

Și, totuși, meciul cu R.F. a Germaniei, susținut la numai patru zile după jocul de la Berlin și după un sezon neobișnuit de greu, a oferit privirilor și admirației publicului o formație de atleți care a depășit — în primul rînd fizic — echipa vest-germană.

(În legătură cu aceasta, e bine să amintim că la startul meciului cu R.F. a Germaniei s-au prezentat nu mai puțin decît 6 (!) jucători de la Zürich, considerați de asemenea sfîrșiți atît fizic cît și psihic).

3. S-a susținut, în repetate rînduri, că **e cazul să punem bazele unei echipe naționale noi, pentru a pune capăt ideilor învechite infiltrate jucătorilor.**

Iată, însă, că între Berlin și București, echipa națională a operat o schimbare de registru tactic, denotînd o reală maturitate, rod al programului internațional, în sfîrșit bogat, pe care îl dorim într-un **crescendo** continuu și nu sărăcit...

În aceiași ordine de idei, ultimele două jocuri au tranșat cred falsa dilemă: **«Jucători consacrați sau jucători în formă?»** Prezența JUCĂTORILOR (Constantin, Gherghell, Dobrin, Ionescu, Koszka) și renunțarea la «meteori» a imprimat, în sfîrșit, un stil echipei și a demonstrat adversarilor, prin cîteva **numere** tehnice, că echipa națională a României nu trebuie plasată neapărat în categoria «elanului haotic».

4. S-a susținut, în repetate rînduri, că **pe primul plan în construirea echipei naționale trebuie să se afle sistemul, iar includerea jucătorilor în echipă trebuie să se facă numai în funcție de aderarea respectivului jucător la sistem.**

Fără a minimaliza rolul sistemului, trebuie să conchidem (mai ales după ultimele două jocuri) că unul dintre elementele decisive în viața unei echipe naționale este formarea unui schelet, născut din idei. Am renunțat ani în șir la Constantin — ceea ce e astăzi o pierdere ireparabilă, — l-am legat pe Ionescu de Dumitriu, condiționînd soarta unuia de a celuilalt... Și exemplele pot fi înmulțite. Lipsa de grijă pentru formarea unui schelet de tip **Albert-Varga-Rakosi-Bene-Görőcs-Matrai,** sau de tipul **Weber-Schulz-Overath-Beckenbauer-Seeler** a semănat nesiguranța în cadrul echipei naționale. Simplul fapt că între startul de la

Pîrcălab redivivus? Ne vom putea pronunța abia după jocul de miercuri.

București este o distanță ca de la pămînt la lună (un singur jucător Dobrin — a jucat și la Budapesta și la Berlin) aruncă o lumină asupra instabilităților și a punctelor de vedere prea deosebite în rîndurile tehnicienilor noștri. Consecvența în alcătuirea ultimelor două echipe, continuată cu cea anunțată pentru jocul de miercuri, poate și trebuie să fie un început. Astăzi, un Coman, un D. Nicolae, un Dan, un Ghergheli, un Dobrin, un Constantin, un Ionescu trebuie să fie, măcar un timp, «senatori de drept». Pentru că echipa noastră are nevoie, în sfîrșit, de un schelet.

5. S-a susținut, în repetate rînduri, că **jucătorii noștri nu se angajează fizic.** Iată, însă, că ultimele jocuri sînt o infirmare și a acestei idei. Constantin, Ionescu, Ghergheli — pentru fundași angajarea este o condiție **sine qua non** — s-au bătut și ca Seeler, și ca Jair, și ca Strelțov, demonstrînd că au resurse și în această direcție, «contaminîndu-l» pînă și pe delicatul — de ieri — Kallo.

*

Ultimele două jocuri ale echipei noastre naționale, care au readus bucuria în tribune, sînt condiționate însă de cel de miercuri.

Jocul de miercuri trebuie să rezolve marele PUNCT ȘASE, care continuă să fie un semn de întrebare. Punctul șase sau declanșarea psihică totală într-o partidă cheie. O victorie la două puncte asupra puternicei și dîrzei echipe a R.D. Germane ar fi o formidabilă trambulină de optimism, de încredere, pentru sezonul viitor. Înainte de jocul cu R.F. a Germaniei, Octav Luchide, unul din cei mai vechi slujitori ai fotbalului nostru, îmi spunea: **«Mi-e teamă de meciul cu Schön. Din păcate, în întreaga istorie a fotbalului nostru, pe care o cunosc destul de bine, jocurile bune au alternat cu cele slabe».**

Temerile lui «nea Octav» în preajma meciului cu Schön au fost infirmate.

Și tocmai de aceea, semnificația meciului retur cu echipa R.D. Germane crește. Francezii spun că asemenea meciuri fac parte din categoria lui **«quitte ou double»** — adică ori părăsești jocul, ori intri la miza dublă, ca în concursul «Cine știe, cîștigă!». Jocul de miercuri întrunește această calitate.

Urăm echipei noastre naționale cîștigarea mizei duble, care ar fi cel mai frumos cadou oferit iubitorilor fotbalului pentru Anul Nou 1968.

Ioan CHIRILĂ

P.S. Felicitări și urări de succes antrenorilor Angelo Niculescu și Ștefan Onisie...

Kallo a cultivat fenta și driblingul cu viclenia unui jucător experimentat.

Dobrin scos din joc! Regretul accidentării acestui mare talent al fotbalului nostru a fost compensat de magistrala evoluție a lui Constantin.

Gînduri *despre* FOTBAL

● Televiziunea ne-a făcut să vedem că «furia latină» este prezentă și în jocul scoțienilor (ei nu sînt de loc zgîrciți cu rapiditatea acțiunilor) și chiar în cel al dinamoviștilor din Kiev, care au reușit, totuși, să-i elimine pe legendarii deținători ai spiritului de economie...

● Fotbalul poate fi alăturat de cuvîntul **Artă** numai în măsura în care fiecare interpret al lui atinge perfecțiunea.

● A spune despre un jucător că este un mare talent înseamnă a descoperi numai embrionul viitorului fotbalist, căruia îi este necesară, însă, o lungă perioadă de creștere.

● Dorința singură — fără eforturi continue — nu poate da pe adevăratul fotbalist. Dar fiecare efort își va găsi o binemeritată răsplată.

● Pentru a atinge un înalt nivel de măiestrie, jucătorul trebuie să învețe permanent, unind studiul cu practica terenului, ambiția cu hotărîrea.

● Bucuriile pot fi recoltate pe teren numai dacă jucătorul renunță la alte bucurii din afara terenului.

● Succesul unui singur jucător într-o partidă nu are ca etalon decît succesul întregii echipe.

● Dacă o echipă merge din victorie în victorie, fiecare jucător va ajunge să se întreacă pe sine însuși, cu condiția de-a nu se întrece în înfruntare...

● Cînd un jucător evoluează dezinvolt și gîndit într-o partidă, îi ajută și pe ceilalți coechipieri să acționeze la fel.

● Diferențele dintre atac și apărare constau în formula: **«Atacul construiește spre a finaliza. Apărarea distruge spre a construi».**

● Apărătorul este subordonat celor doi factori: adversar și minge. Atacantul nu e subordonat decît propriului său spirit de inițiativă.

● Atacantul, fiind pus mereu în fața unor probleme noi, trebuie **să gîndească, să hotărască și să acționeze** — toate într-o singură fracțiune de secundă.

● Cine are un coechipier în față n-are nevoie să conducă mingea pînă la el. Mai puțin obositor este să i-o paseze...

● O corectă lovitură de cap are drept condiție: **capul să lovească mingea, iar nu mingea, capul.**

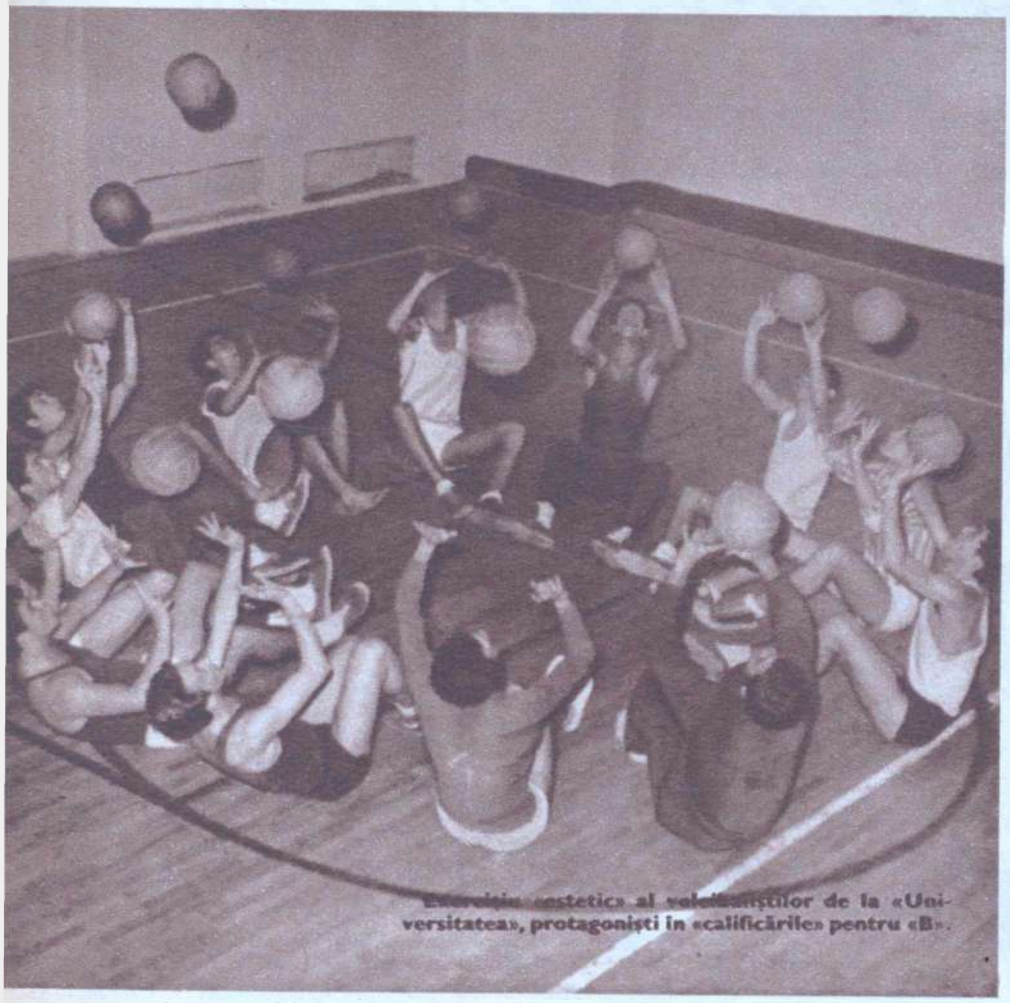
● Ar mai avea vreun farmec fotbalul fără goluri, golurile fără clasament și clasamentele fără retrogradări și promovări?

● Într-o partidă, «loviturile de teatru» vin, de multe ori, tocmai în ultimul minut, cînd nici situația, nici iluziile nu mai pot fi recuperate.

● Este ușor să constați greșelile făcute pe teren, aflîndu-te pe tușă sau în tribună. Dar tot atît de ușor este și pentru jucători să le săvîrșească. Numai consecințele sînt mai grele...

● Specialiștii ar vrea ca echipele să evolueze pe teren **«ca la carte»**. Dar ele joacă numai **cum știu, cum pot,** și, mai ales, **cum le dă voie adversarul...**

SPORTUL STUDENȚESC ÎN ALERTĂ

Exercițiu «estetic» al voleibaliștilor de la «Universitatea», protagoniști în «calificările» pentru «B».

Este vorba de sportul studențesc cu caracter... mai modest. În timp ce echipele studențești de primă divizie, mai puține la număr, concurează cu succes alături de alte cluburi puternice din țară, în cadrul acestei de-a doua categorii, numeroase echipe sînt angrenate în diverse competiții, de mai mică anvergură, e drept, dar antrenînd cantități de energie și pasiune cel puțin egale primeia.

Numeroase cupe ca: **Cupa anilor I, Cupa inter-ani pe facultăți, Cupa pe centru universitar** și între **centre universitare**, aliniază la startul întrecerilor mii de studenți, în cadrul diverselor discipline dintre care cele mai îndrăgite sînt fotbalul, voleiul, baschetul și handbalul.

Numărul mare de competitori angajați în întreceri conferă sportului studențesc un profund caracter de masă.

Voleibaliștii, îndepărtați de timpul răcoros de pe terenurile în aer liber de la «Drept» și-au dat întîlnire în sala Institutului Pedagogic, unde s-a disputat o nouă etapă din cadrul fazei calificărilor pentru Divizia B. Cîteva rezultate: Universitatea—Medicina 3—0, Politehnica—Arte Plastice 3—0, Construcții—I.P.C.G. 0—3.

Fotbaliștii, «exilați» către terenurile frumosului complex sportiv de la Tei, în meciurile pe care le-au jucat, au făcut risipă de energie, convingerea cu care au luptat pentru fiecare minge ducîndu-ne cu gîndul la lipsa de entuziasm a fotbaliștilor de la «Politehnica», care face ca din rîndul echipelor studențești din prima divizie să lipsească tocmai reprezentanta centrului universitar cu cea mai mare pondere din țară.

Peste tot întrecerile au prilejuit dispute dîrze, uneori de-a dreptul epuizante, la capătul cărora bucuria și dezamăgirea s-au contopit în suflul greu al oboselii finale, în speranța și convingerea că aceasta e o etapă firească și necesară în drumul lung și greu al afirmării, al atingerii unui grad cît mai înalt de măiestrie sportivă.

Sportul studențesc este acum în alertă!

Octavian ANDRONIC

Un antrenament al echipei de baschet a Școlii sportive

INTERMEZZO

Cea mai tînără dintre cele trei surori bucureștene, «**Școala sportivă nr. 3**», poartă pe «certificatul» său de naștere data de 1 septembrie 1965.

«**Am pornit la drum cu 6 secții** — ne spune directorul Mihai Nedelcu (fost component al echipei de rugbi «Progresul») — **și anume: gimnastică, atletism, tenis de cîmp, baschet, handbal și volei, secții în care au fost înscriși și împărțiți în 21 de grupe cei mai talentați elevi din raioanele V.I. Lenin și N. Bălcescu, sub conducerea a numai 4 profesori. Azi elevii școlii noastre sînt în număr de aproape 1 200, iar cele 58 de grupe existente acum lucrează sub supravegherea a 22 de profesori**»...

...«**Acest al treilea an al activității noastre a fost consemnat de debutul echipelor școlii în campionatele orășenești — 15 echipe — cît și în campionatul școlilor sportive pe țară**», ne spune în continuare interlocutorul nostru. «**Și, deși pare prematur, am obținut deja unele rezultate: la handbal-fete ca și la volei-băieți avem șanse de a cîștiga seriile respective. Promițătoare este și activitatea secției de gimnastică. Cîteva speranțe: N. Diaconu și N. Lincă care au și fost promovați în lotul de juniori la handbal, iar alți doi elevi în cel de baschet**».

În cadrul corpului didactic, acum destul de numeros, s-au produs unele fluctuații, în ultimul timp, însă, tinzîndu-se spre o stabilizare. «**Țin să remarc activitatea depusă de profesoarele Erica Țiriac la handbal și Luci Constantinescu la baschet, «veterane» ale colectivului nostru — lucrează aici încă de la înființarea școlii**».

În prezent se întîmpină unele greutăți în activitatea școlii din cauza răspîndirii mari a sălilor și terenurilor, cît și din

Care bani?

fabulă

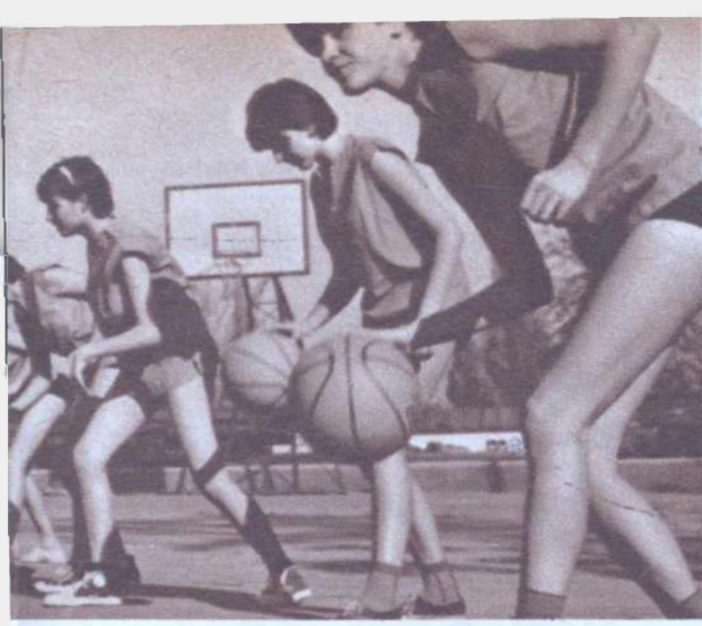
Doi oameni într-o mașină. Drumul traversează o pădure. Deodată, ei zăresc în față un urs care, rănit mortal de un vînător, și-a dat sfîrșitul chiar la marginea șoselei. *«Mare noroc pe capul nostru!»* — exclamă omul de lîngă șofer. *«Încarci ursul în mașină, îl duci la oraș, îi vinzi blana și ne întîlnim peste o săptămînă să împărțim banii! De acord?» «De acord!»* — răspunde șoferul. Trece săptămîna și cei doi se reîntîlnesc. *«Dă-mi banii!» «Care bani?»* — întreabă șoferul. *«Îți amintești că acum o săptămînă am găsit pe șosea un urs mort?» «Da!»* — răspunde șoferul. *«Nu-ți amintești că ne-am înțeles să-l ducem la oraș și să-i vinzi blana?» «Da!»* — răspunde iar șoferul. *«Îți amintești că am convenit să împărțim banii frățește?» «Da!»* — răspunde șoferul. *«Atunci, dă-mi banii!» «Care bani?»* — întreabă din nou șoferul. Și discuția a durat zile, săptămîni, luni și poate chiar ani. Dar asta e o anecdotă care s-a născut lîngă un urs mort. Este alta mai interesantă, cu un «pelican».

Cînd a aflat, din surse demne de încredere, că a fost declarat monument al naturii, pelicanul s-a înălțat pe picioare, și-a întins ciocul spre ceruri, a început să bată din imensele-i aripi și să spună: *«Valoarea mea e și mai mare! Dacă mănînc atîta pește și, în loc să fiu tras la răspundere, sînt declarat monument al naturii, adică sînt ocrotit de lege, de ce n-aș începe să înghit și bani? Augusta mea gușă s-ar reprofila din cherhana în seif. Și, să te ții, frățioare, la ospețe de bani!...»*

Și, cu aceste gînduri, pelicanul a părăsit Delta și a venit în București. A cutreierat în lung și-n lat Capitala, zile-n șir, însă... nimic! Dar, iată,că cineva, probabil un om milos, văzîndu-l pe pelican cît suferă, i-a spus: *«Te văd că-ți chiorăie mațele de foame! Să știi însă că aici în București nu e Deltă. Adică este o Deltă, un magazin. Dar acolo nu poți să mănînci pește pe gratis. Trebuie să plătești. Altfel, mori de foame sau te întorci în Delta ta. Dar dacă ai părăsit-o, înseamnă că nu ți-a mai plăcut să stai acolo. Așa că, văzîndu-te atît de simpatic și, după sclipirile din ochi, pasăre rară, îți dau un sfat: încearcă-ți norocul în rugbi!»...*

Pelicanul îi mulțumește omului și îi urmează sfatul.

Balonul oval aduce cu forma peștelui, mai ales înainte de a-și depune icrele. Se prezintă ferches la un club aflat în apropiere de podul Constanța. *«Eu sînt pelicanul! Vă pun la dispoziție toată priceperea mea, ca să cîștigați campionatul. Mi-a ajuns la urechi că soarta voastră este în miinile echipei «Rolele». Dacă Rolele cîștigă meciul cu «Astrul», sînteți campioni. Dar Astrul este mai bun. Șansele*

neînvinsă în seria din care face parte.

ȘCOLAR

cauza lipsei de spațiu a actualului sediu. **«Vă invităm însă la noi la anul, cînd vom termina mutarea în noul local care ne-a fost pus la dispoziție și cînd vom reuși să ne strîngem pe o arie mai mică...»**

Pînă în prezent școala a primit un însemnat ajutor din partea cluburilor «Progresul» și «Steaua», care au pus la dispoziția micilor sportivi cîteva terenuri și săli. De asemenea, mai sînt folosite și sălile de la «Tineretului», Floreasca, Institutul Pedagogic.

Datorită importantelor fonduri materiale de care beneficiază, Școala sportivă nr. 3 reușește să trimită în fiecare an cîte 5—600 de elevi în taberele sportive, unde aceștia își continuă pregătirea sub directa supraveghere a profesorilor școlii.

«Noi punem accentul îndeosebi pe strînsa conlucrare cu cadrele didactice din școlile de bază în care învață elevii noștri, și trebuie să spunem că reușita acestei colaborări este și, mai ales, va fi cheia viitoarelor noastre succese, pe care sîntem siguri că le vom obține» — adaugă și profesoara Mioara Trofin, directoarea adjunctă a școlii.

«Planuri de viitor? Deocamdată vrem să organizăm un cabinet medical, care să fie dotat corespunzător necesităților și profilului școlii noastre. Și, firește, să obținem rezultate din ce în ce mai bune. Acestea vor conferi școlii noastre prestigiul pe care tinerețea ei, a colectivului didactic și mai ales a viitorilor campioni, îl reclamă».

Parcul sportiv «Progresul», unde se află sediul școlii, răsună de larma micilor sportivi. Pe un teren de baschet este tocmai în toi un meci «amical» între o echipă a fotbaliștilor de la «Progresul» și una a elevilor.

O. AND.

POȘTA Redacției

ANDREI DOBRE — Craiova. Meciul de fotbal dintre reprezentativa noastră și cea a R.D. Germane, care a avut loc la 14 septembrie 1958, la Leipzig, a luat sfîrșit cu un scor favorabil sportivilor germani: 3—2 (1—1). România a aliniat atunci următoarea formație: Toma — Zavoda II, Neacșu — Petschovschi, Caricaș, Bone — Ozidă, Constantin, Ene I, Cădariu, Tătaru. Au mai jucat Georgescu și Panait II. Punctele noastre au fost înscrise de Constantin și Ene I.

GHEORGHE ROTARESCU — Constanța. Cunoscutul fotbalist cehoslovac Josef Masopust nu a abandonat activitatea competițională, deși, așa cum știți și dumneavoastră, are 37 de ani. Masopust continuă să fie conducătorul de joc al echipei sale, Dukla Praga. În 1966, revista «Stadion» din Praga l-a desemnat drept cel mai bun fotbalist cehoslovac al anului. Masopust a fost selecționat de 63 de ori în echipa națională.

Josef MASOPUST

IULIAN ȚIU — Hunedoara. 1) Fotbalistului Gheorghe Constantin îi puteți scrie pe adresa clubului său, Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București. 2) În 1964, titlurile de campioni republicani la lupte greco-romane au fost cucerite de către următorii sportivi (în ordinea categoriilor): Dumitru Pîrvulescu (Steaua), Ion Cernea (Dinamo), Simion Popescu (Steaua), Valeriu Bularca (Steagul roșu Brașov), Ion Țăranu (Dinamo), Gheorghe Popovici (Dinamo), Nicolae Martinescu (Dinamo) și Constantin Bușoi (Electroputere Craiova). Iată și echipele care au ocupat primele trei locuri în clasament: 1. Dinamo — 66 p., 2. Steaua — 62 p., 3. Steagul roșu Brașov — 55 p.

DUMITRU GHEMEȘ — Comuna Chindăoani. 1) Doriți să vă comunicăm rezultatele obținute de către echipa F.C. Argeș, în primele zece etape ale campionatului de fotbal. Iată-le: 2—0 (0—0) cu Rapid (deplasare); 0—0 cu Steagul roșu Brașov (acasă); 0—2 (0—1) cu Universitatea Craiova (d); 1—1 (0—0) cu Dinamo București (a); 1—3 (0—1) cu A.S.A. Tg. Mureș (d); 1—0 (1—0) cu Jiul Petroșani (d); 4—0 (3—0) cu Dinamo Bacău (a); 2—0 (0—0) cu Farul Constanța (a); 0—0 cu U.T.A. (d); 3—2 (0—2) cu Steaua (d). 2) Considerăm că la ora actuală cei mai valoroși jucători ai echipei piteștene sînt Dobrin și Coman.

AL. TEODORACHE — Brașov. Atletul american Jim Ryun, recordman mondial la 1 500 m (3:33,1), s-a născut la 29 aprilie 1947, în localitatea Wichita — Kansas. Are 1,88 m înălțime și circa 73 kg. Este student la Facultatea de științe economice a Universității din Kansas. În timpul său liber, exceptînd atletismul, lui Ryun îi place să se ocupe foarte mult de fotografie.

Henry COOPER

DĂNUȚ VOINESCU Tulcea. Boxerul englez He Cooper s-a întîlnit cu Cas Clay de două ori. Prima d în iunie 1963, la Londra, C a obținut victoria în rund Arcadele lui Cooper sînge atît de puternic încît arbitru oprit meciul pentru rănire. C de a doua partidă a avut anul trecut, în luna mai, la Londra. Situația din prin meci s-a repetat aproape exactitate. O singură deosebi partida a durat 6 reprize. C oper are acum 33 de ani și a abandonat boxul. În curind va lupta cu Brian London, p tru titlul britanic la catego grea.

ION NEDELCU — Br șov. Iată rezultatele obținu de Steagul roșu în compar formației U.T.A., în ultime trei ediții ale campionatului fotbal: 1964/65 3—0 și 0— 1965/66 1—0 și 6—1; 1966/ 0—1 și 1—5.

MIHAI ȚEIGHIU — Ru chița. 1) Ne cereți să vă comandăm o pîrtie de schi ușoară, pentru începători, e ceptînd-o pe cea de la Clăb cetul Taurului, pe care o c noașteți. Credem că pîrtia de Vîrful cu Dor sau cea de Poiana Brașov sînt cele m indicate.

Desen de Neagu RĂDULESCU

voastre sînt, deci, minime. Eu, însă, pot merge să discut cu băieții Rolelor, să-i îmbărbătez. Ce ziceți, facem tîrgul?»... Cei de lîngă podul Constanța, aducîndu-și aminte că Rolele au fost dădăcite cîndva tot de un pelican s-au învoit și au bătut palma: *«Du-te și vorbește cu ei! Vei avea succes pentru că semeni leit cu unul pe care ei l-au simpatizat foarte mult, unul care le-a fost antrenor!»*. Pelicanul a zburat 285 de kilometri și a aterizat în mijlocul băieților echipei Rolele. Le-a spus: *«Dragii mei, să-i invingeți pe cei de la Astrul! Pentru mine s-o faceți!»*

Are loc meciul. Rolele obțin o victorie nesperată și echipa de lîngă podul Constanța este declarată campioană națională, în dauna XV-lui planetar. Pelicanul se întoarce la București și zice: *«Băieții de la Rolele v-au scos campioni cînd nici unul din voi nu mai visa așa ceva. Cred că se cuvine să dați fiecare cîte 500 de lei, ca să-i premiem pe băieții aceia»*. Toată lumea a fost de acord. S-a făcut cheta și s-au strîns «85 de sute», sumă care i-a fost încredințată pelicanului s-o transporte aproape 300 de kilometri.

A trecut toamna, a trecut iarna. Cîțiva jucători de la Rolele se întîlnesc într-o tabără la Poiana Brașov cu cei de lîngă podul Constanța. Bucureștenii îi interpelează: *«Nu faceți și voi o cinste?»* *«Cu ce?»* — întreabă cei de la Rolele. *«Faceți pe niznaii! Păi, nu v-am trimis cîte 500 de lei de căciulă?»* *«Care bani? Acum aflăm de asta!»* — se miră băieții de la Rolele. *«Teribili sînteți! Banii vi i-am trimis prin pelican!»*

I-o fi înghițit, crezîndu-i pește, sau poate a cumpărat pește cu ei...

Întorși în București, din tabără, băieții de lîngă podul Constanța îl caută pe pelican și-l întreabă: *«Dragul nostru pelican, cei de la Rolele susțin că nu au primit cei 8 500 de lei. Ce-ai făcut cu banii?»* Pelicanul, făcînd cu ochiul, răspunde: *«Ia mai dă-i și dracului! Ce nu le ajunge că, după ce i-au învins pe cei de la Astrul, au primit fiecare cîte 300 de lei primă din fondul de producție?»* Băieții de lîngă podul Constanța nu se lasă: *«Pelicanule, prima ca prima, dar ce s-a făcut cu banii noștri?»* *«Care bani?»* — întreabă foarte mirat pelicanul. Și după cîteva respirații, pelicanul întreaba din nou: *«Măi, băieți, voi credeți că o să vă fie cald dacă se va auzi că le-ați trimis bani celor de la Rolele după meciul cu Astrul?»* Pe băieții de lîngă podul Constanța îi trece un fior rece: s-au lăsat duși de nas de-un pelican! Își privesc instinctiv pieptul: numeroase medalii de campioni naționali, de cîștigători ai «Cupei campionilor europeni». Obrajii li se colorează. *«Dacă se află că tocmai noi, posesori ai unei asemenea cărți de vizită, ne-am exprimat recunoștința în acest fel, ne facem de rîsul lumii. Chiar dacă acești 8 500 de lei nu au însemnat mită!»*

Din acea clipă pelicanul a devenit «monument al rugbiului». A înghițit 8 500 de lei. Și doar dorința de a-și păstra neîntinat prestigiul îi face pe băieții-maeștri ai sportului și maeștri emeriți ai sportului să răspundă la orice întrebare legată de acești bani: *«Nu știm nimic! Nu am dat nimic!»*...

Vorbesc oamenii: *«De ce este ocrotit pelicanul? Căci a înghițit bani, nicidecum pește! Și nici măcar nu l-a văzut cineva ca din cei 8 500 de lei să-și cumpere pește proaspăt sau conservat de la magazinul Delta Dunării! Sau, poate, strînge bani de mașină. Mai știi?...*

Vorbesc oamenii: *«Reportere, nu cerceta aceste legi, căci o pățești de nu le înțelegi: dacă băieții de lîngă podul Constanța renunță la cei 500 de lei, cît a dat fiecare, pentru a nu ieși șifonați, adică nu recunosc că au dat acești bani, pelicanul nu poate fi jumulit!»*

Dar pînă cînd?

REPORTER

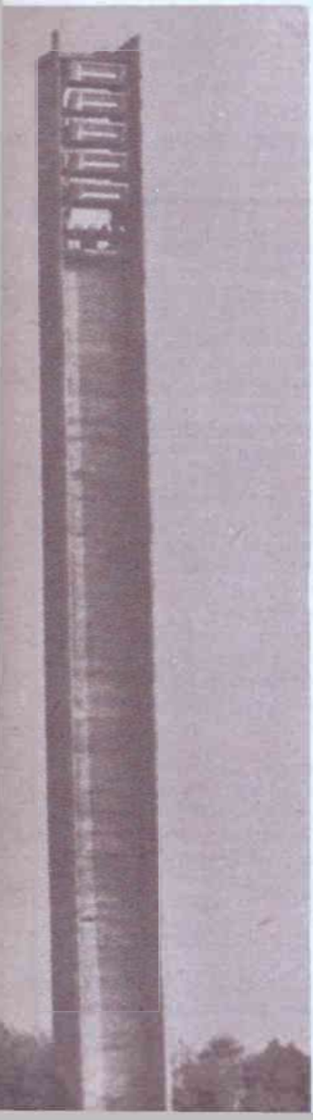
P.S. Orice asemănări din această fabulă cu cluburi și asociații sportive, cu antrenori și sportivi care există aievea, nu sînt deloc întîmplătoare.

FOTOREPORTERUL... SUPORTER

În fiecare duminică, în spatele porților de fotbal, pîndind «golul» fotoreporterii uită uneori de obligațiile meseriei și devin... suporteri. Iată, în imaginea din stînga, două brațe de fotoreporter salutînd balonul intrat în plasă. Dar explozia de bucurie a «omului cu aparatul» va fi de scurtă durată. El își va da seama că tocmai imaginea atît de mult dorită, înscrierea golului, îi va lipsi de pe film. Se mai întîmplă...

MAGAZIN sportiv

FARURILE... „FARULUI"

Frumosul stadion din Constanța este al doilea din țară unde se poate juca fotbal în nocturnă. Spectatorii localnici sînt mîndri de această bază sportivă, jucătorii «Farului» de asemenea. În fotografia din stînga vă prezentăm unul dintre cele patru turnuri ale instalației care luminează, ca ziua, fentele... nocturne ale fotbaliștilor.

RAMPĂ DE LANSARE

Aparatul pe care-l vedeți în fotografie reprezintă o inovație a profesorului Teodor Ionescu, antrenor de atletism. El servește foarte bine discobolilor la perfecționarea tehnicii din partea finală a piruetei. În plus, prin recuperarea imediată a discului, se cîștigă timp, atletul putînd executa la antrenament de zeci de ori mai multe aruncări.

În fotografie, antrenorul T. Ionescu și una din elevele sale, Carmen Ionescu.

O NOUĂ SPERANȚĂ?

Nu, un consacrat! Dar nu la fotbal, cum am fi tentați să credem la prima vedere. Sportivul din fotografie nu este altul decît campionul nostru la tenis, **Ilie Năstase.** *Dacă a renunțat la rachetă în favoarea fotbalului? Nu! Jocul cu balonul rotund este pentru el doar un divertisment sau, poate, o... glumă la adresa rivalului său de la tenis, Ion Țiriac.*

REVANȘA

În timpul unei plimbări cu «gondola», pe undele lacului Xochimilco (12 km, de Ciudad de Mexico), sportivul mexican Emanuel Sapedro (dreapta) a cerut revanșa lui Marcel Roșca, medaliatul cu aur, la pistol viteză, în cadrul Săptămînii preolimpice. Revanșa a constat dintr-o probă de măsurare a forței, pe care, merituosul trăgător român pretinde că ar fi cîștigat-o, dar nu chiar atît de ușor ca disputa de pe poligon.

FĂRĂ CUVINTE — **Desen de C. CIOSU**

ISTORIE *pe două roți* (II)

1868. Bicicleta se perfecționează. Francezii Guilmet și Mayer — după căutări și experimentări de aproape doi ani (1867—1868) — reușesc să pună la punct acționarea bicicletei prin transmisie pe bază de lanț la roata din spate. Sistemul va fi îmbunătățit apoi în 1878 de către compatriotul lor Sergent și definitiv pus la punct în 1880 de către englezul Stanley, din Coventry.

1869. Avîntul bicicletei este evident. Expoziția de la Pre Catelan găzduiește exponatele a 15 fabricanți (!) care prezintă zeci de modele. Un calcul ad-hoc stabilește că Franța și Anglia produc anual 1 000 de biciclete.

● Se înființează «Velo Club Parisien» și apare publicația «Velocipède Illustre» sub conducerea lui Richard Lesclide, secretarul lui Victor Hugo.

● Milano devine centrul «biciclismului» italian. Străzile sînt literalmente invadate de bicicliști. Birjarii privesc cu îngrijorare expansiunea acestei noi... mașini.

● James Moore devine primul cîștigător din lume al unei curse de fond de peste 100 km. La 7 noiembrie el termină primul cursa Paris-Rouen (120 km), la startul căreia au fost prezenți peste 300 de concurenți, printre care și 10 — femei! El a parcurs distanța în 10h 23:0 (medie orară 12,480 km). Învingătorul a avut o bicicletă («grand bi») cu roata din față cu diametrul de 1,20 m și cea din spate de 0,40 m. Necunoscînd rulajul în.. pluton, el a parcurs distanța de unul singur, devansîndu-i pe următorii doi clasați (francezii Castera și Bobilier) cu 15 minute. În tot cursul nopții au continuat să sosească... concurenți. Se pare că atunci s-a născut și... profesionismul, fiindcă James Moore a primit pentru isprava sa de la organizatori 1 000 de franci aur.

1870. Stăvilită temporar, în Franța, de război, mișcarea ciclistă se extinde însă, în Anglia, Italia, Belgia, Germania și Elveția.

1875. Se întreprinde excursia cicloturistică Paris-Viena. Mecanicul francez Trouffault inventează furcile tubulare și jantile concave. El construiește o bicicletă de fier în greutate de 14 kg.

1876. Are loc în Italia prima cursă de biciclete (Milano-Torino). Cîștigător Luigi Magretti în 10h00:0.

1877. Rousseau construiește o bicicletă cu roți egale (diametru: 0,90 m) care se bucură de succes.

1878. Se înființează federația engleză de ciclism.

1880. Pe străzile Bucureștiului apare primul «biciclu». El stîrnește curiozitate (firesc!), fiind privit ca un «obiect de circ». Tineretul îl primește însă cu entuziasm. Fiind de construcție franțuzească și costînd destui bani, «biciclului» îi trebuie, însă, o vreme pînă să devină popular și pe meleagurile noastre.

1881. Se înființează federații de ciclism în Franța și Danemarca. Trouffault construiește o bicicletă de tip Rousseau cu diametrul roților de 0,75 m.

1885. Georges Juran, mecanic din Bordeaux, construiește prima bicicletă cu adevărat modernă: roți egale, transmisie pe lanț la roata din spate, ș.a. etc. Edoardo Bianchi este inițiatorul construcției de biciclete la Milano.

1888. John Boyd Dunlop, medic veterinar scoțian, avea obiceiul să-și confecționeze singur cauciucurile pentru bicicletă. Într-o zi, a avut ideea de a introduce în mijlocul cauciucului compact un tub. Astfel, a găsit secretul camerelor cu aer care l-au făcut celebru. Soția și copiii săi au fost primii care au experimentat aceste «pneuri». Invenția sa a făcut repede înconjurul lumii. Doi ani mai tîrziu era adoptată de toți fabricanții de biciclete.

● În București se înființează școli pentru învățarea mersului cu bicicleta.

● Italianul Carlo Braida stabilește primele recorduri pe 1 km și 10 km.

Hristache NAUM

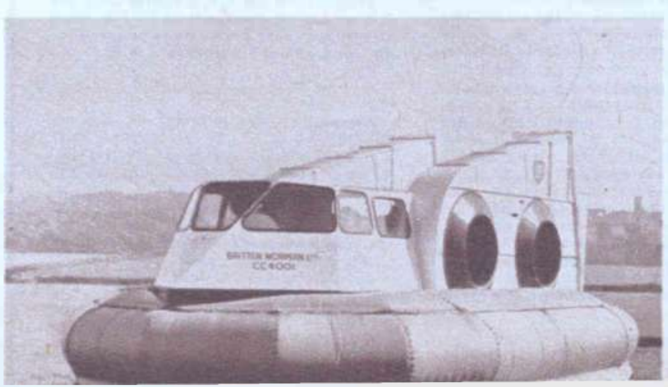
(Datele au fost culese din Histoire du Tour de France» de Marcel Diament-Berger, «Le Cyclisme» de Jacques Marchand. L'eta dei Gimondi» de Luigi Cherici, «Ciclismo» de Guido Giardini și din ziarele vremii).

GIUSEPPE BERTI, campion de fond al Italiei pe anul 1891!

UN NOU SPORT

În ultima vreme, în Anglia se practică un nou sport: cursele de mașini cu pernă de aer. Vă prezentăm și dumneavoastră una dintre... concurente. După aspect pare a fi greoaie. Dar nu este. Un sistem de ventilatoare, care împing aerul în jos, îi ajută să se deplaseze, pe orice teren, cu o viteză de 90—100 de kilometri pe oră.

de pretutindeni

● Comitetul olimpic a Franței a luat inițiativa de a decerna medalii preolimpice tuturor tinerilor sportivi vizați să fie selecționați pentru Jocurile Olimpice de vară sau de iarnă. Pînă în prezent, 55 de sportivi, adevărate speranțe ale sportului francez, au primit asemenea medalii.

● Fostul cîștigător al competiției cicliste «Tour de l'Avenir», André Zimmerman, a fost amendat după Turul Lombardiei, cu suma de 450.000 de lire italiene, deoarece la controlul **anti-doping** analiza sa a fost pozitivă. Zimmerman a explicat că în timpul cursei a fost gripat și că s-a tratat cu cîteva produse farmaceutice puternice, pentru a se întrema. «Scuza» lui Zimmerman nu a fost luată în considerație, ciclistul în culpă făcînd recurs.

● Jerry Quarry (22 de ani), boxerul de categorie grea care l-a scos din cursa pentru titlul mondial pe Floyd Patterson, este marea speranță a amatorilor de box din Los Angeles. Quarry posedă un punch remarcabil și speră să devină campion la toate categoriile. În cursul meciului cu Patterson, el a demonstrat o forță excepțională, trimițîndu-l de două ori la podea, în rundurile 2 și 4, pe fostul campion mondial și olimpic. Este pentru a doua oară cînd Quarry s-a întîlnit cu Patterson, primul meci încheindu-se la egalitate.

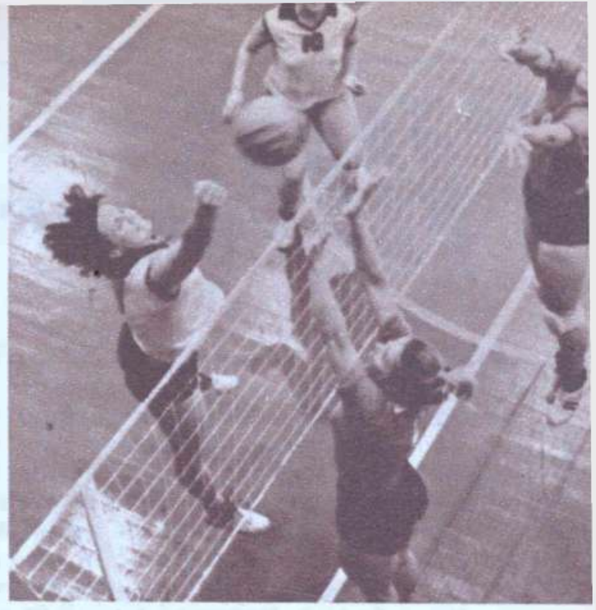
● Gimondi, cunoscutul ciclist italian, a anunțat că se pregătește special pentru campionatul mondial de fond din 1968. Gimondi a declarat ziariștilor că, mai mult ca sigur, el nu se va mai prezenta la startul Turului Franței.

● Emile Griffith, campionul mondial de box la categoria mijlocie, a acceptat să-l întîlnească la 9 decembrie, la Roma, într-un meci amical, pe italianul Golfarini. Cu acest prilej, Griffith va începe tratativele pentru cel de al treilea meci pe care urmează să-l susțină cu Benvenuti, în martie 1968, la New York.

● În cadrul unei conferințe de presă, Ramon Alatore, din comitetul de organizare mexican al J.O. din 1968, a declarat că orașul Ciudad de Mexico nu va putea găzdui mai mult de 56 000 de turiști de peste hotare. Hotelurile vor găzdui 40 000—45 000 de turiști, restul urmînd să fie găzduiți de locuitorii mexicani, care se vor oferi să-și pună camerele la dispoziția amatorilor dornici să urmărească marea întrecere.

● Unele ziare franceze critică serios meciul de box Cerdan jr-Whitfield care a avut loc la Paris și s-a încheiat cu victoria la puncte a fiului regretatului Marcel Cerdan. Specialiștii consideră că se face o prea mare propagandă în jurul lui M. Cerdan jr. și că adversarii săi nu sînt recomandați în ring de cele ce se scriu în avancronici.

● În Turul Mexicului, la o busculadă, 40 de alergători au făcut cunoștință cu asfaltul șoselei Puebla-Gurenavaca. Mexicanul Fulgencio

DOUĂ LA DOUĂ?

Patru fete, plasa și mingea de volei. S-ar putea crede că este doar un simplu joc de... două la două. Dar concentrarea maximă pe care o citim pe fețele jucătoarelor ne face să bănuim, totuși, o partidă cu miză mare. Și, într-adevăr, așa este. Asistăm la o fază din finala feminină a C.C.E. la volei, pe care și-au disputat-o echipele sovietice T.S.K.A. și Dinamo Moscova. După cum se știe, prima formație și-a adjudecat titlul de campioană europeană.

„MODA TENIS"

O casă de mode din Londra a lansat ultima noutate în materie de ciorapi de damă: indeșirabilii «tatuați» cu rachete de tenis. Iată în fotografie picioarele a două manechine care fac reclamă noii... creații.

Aviz amatoarelor: nu este suficient să purtați asemenea ciorapi pentru a deveni campioane la tenis...

ÎN SENS CONTRAR...

La Francorchamps, cu prilejul tradiționalei curse de 24 de ore, rezervată turismelor, a avut loc o întîmplare puțin obișnuită. După primele ture, ploaia, care a căzut abundent, a transformat traseul într-un adevărat... patinoar. Urmarea: la una dintre curbe, mașina cu nr. 14 a derapat atît de puternic încît s-a întors cu spatele spre linia de sosire. Ghinionistul pilot a pierdut cu acest prilej, din fericire, doar cîteva locuri în clasamentul general.

BOLIZI DEZLĂNȚUIȚI pe traseul Marelui Premiu automobilistic al orașului Madrid. În frunte, cunoscutul as al volanului Jim Clark, cîștigătorul cursei și, totodată, al campionatului mondial 1967.

ZBOR prin ceață

(FRAGMENT DIN EPOPEEA SPORTIVĂ A LUI ALEXANDRU FRIM)

Deunăzi s-a întîmplat să călătoresc cu trenul de la Brașov la București împreună cu unul dintre oamenii față de care am o profundă admirație: ALEXANDRU FRIM. Numele vă este desigur cunoscut. Cu ani în urmă, Dudu — cum îl numesc prietenii — a adus glorie sportului românesc. În ziare, pe coloane întregi, i se comentau performanțele, în timp ce pe prima pagină a diverselor cotidiene fotografiile lui Frim îl înfățișau pe acesta în cele mai diverse ipostaze: ca bober, ca pilot, ca aviator, ca motociclist, ca automobilist sau ca rugbist. Dudu Frim a fost un MARE polisportiv și dacă în tinerețe i s-a ivit în cale un rival pe care nu l-a putut înfrînge, acesta nu a fost altul decît timpul. Da, timpul care nu i-a permis să-și etaleze talentul și în schi, și în fotbal, și în atletism...

Îl priveam pe ex-campionul mondial la bob (1934 — Engelberg—Elveția) instalat comod pe banca plușată din fața mea. Ținuta atletică nu te lasă să-i întrezărești cei aproape 60 de ani pe care îi are. Ochii expresivi și tot atît de vioi ca ai unui adolescent îi trădează un neastîmpăr continuu. Am mai avut ocazia să admir acești ochi, care exprimă atîta voință, în aprilie 1953. Atunci i-am luat lui Frim un interviu pentru recordul doborît cu automobilul în Criteriul de viteză pe 50 km ruta: București—Aşan Aga.

Nu știu cum s-a făcut dar, probabil, dintr-o deformație profesională, m-am trezit ținînd în mînă creionul, iar pe genunchi — bloc-notesul. Lui Frim i-a încolțit un zîmbet pe buze.

— Ce vrei să-ți spun?

— Orice. De pildă, cum și în ce împrejurări ați îndrăgit atît de mult sportul?

— Nici eu nu știu. La Bacău, unde mi-am petrecut o bună parte din copilărie, nu se prea făcea sport. Pot să mă laud că am fost primul băcăoan care și-a prins schiurile de ghete. Aveam 12 ani și eram în clasa a doua de liceu, cînd un soldat, vînător de munte, lăsat la vatră, mi-a făcut cadou schiurile (sincer să fiu i-am dat de fapt acelui soldat, pe schiuri, două kilograme de țuică, furate din cămara de la tata). Atît mi-a trebuit. Tot orașul se uita după mine ca la urs. Tata, om serios, a vrut să mă aducă la ordine. Degeaba. Ca să nu mi le ia, mi-am ascuns schiurile într-un șopron părăsit din afara orașului, și, pe un delușor din apropierea șopronului, schiam de mama focului. Văzusem într-un ziar o fotografie cu o trambulină de schi. Bineînțeles, m-a tentat și mi-am amenajat și eu una. Nu știam însă că aterizarea trebuie să aibă loc neapărat în pantă și de la prima săritură, plonjînd pe loc plat, hîrști, mi-am rupt piciorul.

— Ați mai încălțat schiurile?

— Imediat după ce m-am vindecat, nu! Ceva mai tîrziu... Cît timp am stat cu piciorul în ghips, mi-a căzut în mînă o revistă franțuzească, în care era fotografiat un bob, ceva colosal. L-am desenat în zeci de chipuri și cînd m-am înzdrăvenit am cerut permisiunea unui maistru de la Școala de arte și meserii să mă lase să fac unul aidoma celui care devenise pentru mine o adevărată obsesie. Acest bob, n-am putut să-l termin decît la București, în primul an de studenție. Între timp, mi-am satisfăcut însă marea pasiune pentru bob pe alte construcții proprii, mai simple...

Trenul s-a oprit în Predeal. Forfota de pe peron l-a determinat pe Frim să coboare fereastra, să privească. Aerul rece, de munte, a pătruns năvalnic în compartiment. M-am apropiat și eu de fereastră. Frim inspira nesățios parfumul de brad adus de o boare ușoară de vînt de pe crestele munților. Sus, deasupra «Omului», un elicopter stătea parcă ancorat de un cablu invizibil.

— Ce minunat lucru este să zbori! Chiar și pe un elicopter — mi se adresează Frim.

— Zborul continuă deci, să vă pasioneze...

— Este o «boală» contractată tot în copilărie. La Bacău, cînd aveam 16 ani, m-a mușcat un cîine turbat și a trebuit să merg cu mama la Iași pentru injecții. Aici, la Iași, am stat la o rudă a mamii, un avocat, care avea printre prietenii săi și un pilot aviator, pe nume Marcel Andreescu. Nu-mi mai aduc aminte cum am făcut, ce i-am spus, că Marcel Andreescu a prins să mă simpatizeze. Și într-o bună dimineață m-a suit cu el, în carlingă. A fost ceva minunat. Acest prim zbor al meu n-am să-l uit toată viața. La Iași m-am pus la adăpost de turbare, dar în schimb m-am «îmbolnăvit de aviație».

— Primele performanțe în bob?

— În februarie 1928 eram la București, student, în anul II la Politehnică. Prima echipă de bob a asociației sportive Politehnica, în frunte cu Socolescu și Glavăț, era plecată la Jocurile Olimpice de la Saint Moritz. Concomitent aveau însă loc în țară, la Sinaia, campionatele naționale. În această situație, am cerut permisiunea conducerii asociației să mă lase să merg și eu la Sinaia. Bobul pe care începusem să-l construiesc la Bacău era acum gata. Cererea mi-a fost aprobată, dar condiționat. Rezultatele de la antrenamente urmau să decidă dacă pot sau nu să angajez în întreceri numele asociației. Am alcătuit în grabă un echipaj în care au intrat Mario Canella, Hartular, Eftimopol și Guțu și cu toții ne-am deplasat la Sinaia. Aici, însă, ghinion. Chiar din prima zi de antrenament ne-am făcut de rîs. Bobul construit de mine, și în care îmi pusesem atîtea speranțe, s-a dovedit că nu face nici cît o ceapă degerată. În virajul mare, «virajul Mihali», cu toată împotrivirea mea, bobul a făcut o rotație de 180° și a prins să alunece la vale cu coada înainte. Îl construisem greșit. Norocul nostru a fost că la Sinaia mai exista depozitat într-un garaj un bob al asociației Politehnica. Am primit permisiunea să-l folosim pe acesta și numai astfel, în restul zilelor de antrenament, am reușit să cîștigăm încrederea conducerii noastre sportive și dreptul de a o reprezenta.

În preziua începerii campionatului eram cu toții emoționați.

Campionatul, totuși, l-am cîștigat și am mai cîștigat și cupe care s-au disputat în continuarea întrecerii principale. Astfel am debutat la bob. Asupra rezultatelor frumoase obținute ulterior, la Olimpiada universitară de la Davos, din anul 1930, la campionatele mondiale de bob din anul 1934, fapte binecunoscute, nu mai revin.

— Campionatul mondial de bob l-ați cîștigat alături de Vasile Dumitrescu. După acest mare eveniment, Vasile Dumitrescu v-a mai fost partener de întreceri?

— Da, dar nu la bob. Și în niște împrejurări care s-au soldat cu moartea bunului meu prieten.

În București, fiind student, am urmat și cursurile școlii de pilotaj. În 1930 și 1931 am luat brevetele gradul I și II, iar în 1933, cînd am terminat facultatea, am fost angajat ca inginer pilot la Ministerul Aerului și repartizat la escadrila de experiențe de la Pipera. În această perioadă eram fascinat de marile isprăvi din aviație ale «supraoamenilor» — cum îi numeau toate ziarele — care începuseră să traverseze în zbor Atlanticul, mulți dintre ei găsindu-și moartea în valuri. Acum, dorința mea cea mai fierbinte era de a încerca, prin forțele mele, ca aripile noastre dragi, românești, să continue a se afirma, urmînd tradiția pilduitoare a pionierilor aviației mondiale: Aurel Vlaicu, Henri Coandă și alții.

Aflînd din ziare că în luna ianuarie 1935 se va disputa Cupa de aviație «Mac Robertson», pe distanța Londra-Melbourne, m-am hotărît ca împreună cu vechiul și bunul meu prieten Vasile Dumitrescu — și el pilot — să ne anunțăm înscrierea la această competiție de talie mondială. Și ne-am înscris. În consecință, chiar din prima lună a anului 1934 am început să strîngem bani, prin colectă, iar cu suma adunată ne-am comandat la Brașov un avion I.A.R. 24 cu rază mare de acțiune, special pregătit pentru această cursă. În luna noiembrie a aceluiași an avionul a fost gata. Împreună cu Dumitrescu, la bordul noului avion, am făcut cîteva raiduri de probă, dintre care unul pe ruta București-Belgrad, pe o vreme foarte proastă. Avionul dădea satisfacție. În ziua de 31 decembrie, cu hîrtiile în regulă și cu un vraf de hărți, am decolat de pe aeroportul Pipera, cu direcția Londra, de unde urma să luăm startul în marea tentativă. Avionul nostru era echipat cu un motor de 340 cai, 7 cilindri în stea și înzestrat cu instalație completă pentru zbor fără vizibilitate. Plecînd după-amiază, prima escală am făcut-o la Viena. După o seară de «Anul nou» petrecută sobru, la ora 10 eram în pat cu gîndul la zborul de a doua zi. În dimineața lui 1 ianuarie 1935, la ora 10, pe un timp cu burniță și un plafon de vreo 800 m, avionul nostru a pornit a ne duce spre Londra, pe ruta München-Strasbourg-Nancy-Londra. Zburam de circa o oră, trecusem de München și trebuia să traversăm Alpii bavarezi. În apropiere de Uhlm, înaintea noastră se vedeau munții cu crestele în nori și văile încețoșate. I-am propus lui Dumitrescu să înconjurăm munții, coborînd spre nord, pînă la Karlsruhe, pe unde să traversăm Rinul pentru a ajunge din nou în ruta noastră. Dumitrescu n-a fost însă de acord. În consecință am atacat direct munții, urcînd în zbor fără vizibilitate, pînă la peste 2 500 m. Astfel, am mai zburat o oră, într-o mare de nori negri, care nu ne permitea să vedem nici măcar vîrfurile aripilor avionului nostru.

Scuturați brutal de furtuna care bîntuia, controlînd harta și cronometrul, tocmai mă pregăteam să-i spun lui Dumitrescu să înceapă coborîrea spre valea Rinului, cînd, deodată, am simțit o «resursă» puternică. Am simțit cum avionul execută o jumătate de looping, în vîrful căruia s-a angajat în vrie pe spate. În acea clipă, carabina ce o purtam cu noi, pentru o eventuală aterizare forțată în locuri pustii m-a pleznit în cap, iar hărțile au prins să zboare prin cabină. Am încercat, fără să reușesc, să redresez avionul, urmărind în același timp altimetrul care marca prăbușirea vertiginoasă. Pe loc mi-am dat seama că totul este pierdut. Disperat, am strigat lui Dumitrescu să se pregătească pentru saltul cu parașuta. Dumitrescu, însă, nu schița nici un gest. Era șocat? Văzînd că nu poate întreprinde nimic în acest sens, m-am întins spre a-i deschide prietenului meu cabina pe dinafară. Speram ca astfel să fie aruncat din avion și să se salveze.

În clipa cînd, desfăcut din centuri, am deschis ușa cabinei mele, spre a putea acționa zăvorul din afara ușii lui Dumitrescu, curentul prăbușirii m-a smuls pur și simplu din avion, aruncîndu-mă în gol. În același moment avionul a dispărut în întunericul norilor, iar eu n-am mai avut timp să gîndesc. Mai mult din instinct am acționat comanda parașutei.

Eram atît de aproape de pămînt, încît, pînă la deschiderea completă a parașutei, picioarele au și atins primele crengi ale unui arbore cufundat în ceață. Am rămas atîrnat în suspantele parașutei a cărei voalură se oprise în crengi. Mă aflam pe un versant, în fundul căruia, la 50 metri mai jos, într-un pîrîu de munte, se sfărîmase avionul, și o dată cu el visele noastre, ale mele și ale lui Dumitrescu.

M-am uitat la ceas. Era 13,30. M-am dezlegat de parașută, am coborît pe crengile copacului și am prins să fug spre locul dezastrului. Pe Dumitrescu l-am găsit mort, amestecat cu sfărîmăturile avionului. Încercarea noastră temerară luase sfîrșit într-un chip cum nu mi-aș fi putut închipui vreodată. Eram distrus și totuși instinctul de conservare mi-a dictat, absurd, să caut printre sfărîmături și să pun în buzunar un pistol ce-l aveam în avion și un pachet de ciocolată. Ca beat am pornit să alerg la vale, cu gîndul că în apropiere voi reuși totuși să găsesc vreo așezare omenească. După două ore de mers, un tăietor de lemne mi-a explicat că satul nu este departe. Curînd am intrat în prima casă din marginea satului. Aici, bradul de An nou, în haine de sărbătoare și cu luminările aprinse, era martorul veseliei celor din casă și al tristeții mele...

Tragica întîmplare, departe de a mă fi descurajat, m-a îndîrjit și mai mult și trei ani mai tîrziu deveneam pilot de încercări al uzinelor I.A.R.

* * *

Alexandru Frim a rămas cu privirea ațintită undeva în gol. Se înoptase de-a binelea. Luminile feerice ale Bucureștiului sclipeau pretutindeni în jurul nostru. Cu un scîrțîit scurt trenul s-a oprit în dreptul marelui peron. Mi-am luat rămas bun de la Dudu.

Cînd voi mai avea oare prilejul să ascult și alte frînturi din bogata istorie sportivă a acestui încercat și temerar pionier al mișcării noastre sportive?

G. ȘTEFĂNESCU

1938 — ALEXANDRU FRIM, la bordul unui avion înaintea unui zbor de probă.

Itinerar turistic

Împrejurimile Brașovului

Turistul care a vizitat orașul de la poalele Timpei își va rezerva cîteva zile pentru a face cunoștință cu împrejurimile, bogat înzestrate de natură și de oameni cu frumuseți care au dus departe faima ȚĂRII BÎRSEI.

Cel mai apropiat obiectiv turistic îl constituie însuși **muntele Tîmpa**, care domină maiestuos orașul dinspre est. Un drum în serpentine urcă prin pădurea bătrînă, presărată pînă toamna tîrziu cu crizanteme sălbatice, sus, în vîrful muntelui.

De aici, Țara Bîrsei se oferă privirilor într-o încîntătoare panoramă ce va dăinui mereu în amintirea călătorului. Și tot aici el va afla odihnă și bună ospătare la cabana cu restaurant care-l așteaptă. Aparatul fotografic poate reține cu prilejul acestui drum vestigiile unei cetăți, construite la începutul secolului XIII, care se numea cîndva **Brașovia**, distrusă cîteva secole mai tîrziu.

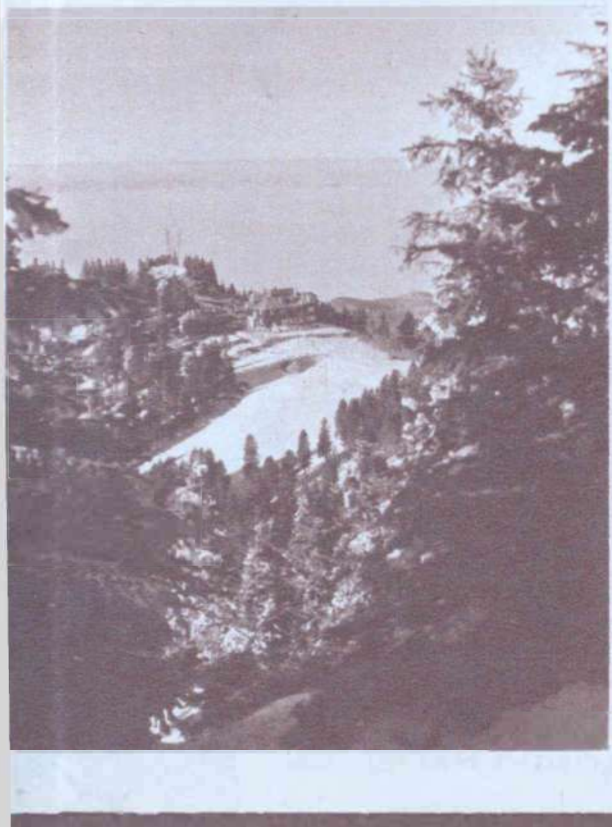
Dar unul din cele mai frumoase obiective turistice din apropierea orașului este **Poiana Brașov** stațiune climaterică și de agrement înscrisă în ghidurile internaționale ca un loc de atracție pentru vizitatorii din orice parte a lumii. La Poiana Brașov se ajunge fie pe vechiul drum din Schei, fie pe șoseaua modernizată care urcă pe culmea Stejerișului și de-a lungul căreia peisajul scoate mereu în calea turistului noi și minunate frumuseți. Pentru odihnă și refacere el va găsi aici hoteluri și cabane elegante: «**Sport**», «**Poiana**», «**Capra neagră**» și un foarte original local numit «**Șura dacilor**», unde, într-un cadru sugestiv, sînt oferite cele mai alese mîncăruri și vinuri românești. Poiana Brașovului este cunoscută și ca o stațiune internațională pentru sporturile de iarnă.

Două mari piste, **Sulinar** și **Valea Lupului**, dotate cu instalații moderne — trambuline pentru sărituri cu schiurile, pistă de bob, teleferic, schilift — stau la dispoziția amatorilor pe tot timpul «sezonului alb». Vara, pe lacul artificial amenajat aici, se poate practica în toată voia canotajul. Excursii de neuitat sînt organizate și în împrejurimile Poianei Brașov: pe muntele **Postăvarul** (1590 m), ușor accesibil cu ajutorul telefericului sau mergînd pe poteca marcată cu bandă roșie (2—3 ore de mers).

Tot astfel, o frumoasă excursie se poate face pe masivul **Cristianul Mare** (1705 m), trecînd prin locuri deosebit de spectaculoase.

La 30 km de Brașov întîlnim comuna **Bran**, vizitată de mii și mii de turiști din țară și de peste hotare, atrași de frumusețea vestitului castel. Construit pe temelii de stîncă, el apăra odinioară drumul care lega Țara Românească de Transilvania, purtîndu-și semeția pe locul acesta încă din veacul al XIII-lea. Astăzi, castelul a fost transformat într-un muzeu cu bogate și interesante colecții de documente, arme, picturi, sculpturi. Nu de mult a fost înființată aici o secție muzeală în aer liber, lîngă «vama medievală», unde vizitatorul va putea cunoaște îndeaproape gospodării și acareturi țărănești specifice așezărilor din jurul Branului.

Pe muntele Cristianul Mare — cabana și pîrtiile de schi.

Pătrunzînd în Țara Bîrsei, vom face cunoștință cu vestitele «**sate-fabrici**», ale căror origini se pierd în veacul de mijloc, cu întreprinderi vestite astăzi în toată țara pentru produsele lor. Datorită dezvoltării necontenite a meșteșugurilor aceste așezări au devenit cu timpul adevărate orașe: **Zărnești** — cu o fabrică de celuloză. **Codlea** — cu renumitele sere de flori, de unde pornesc spre marile orașe superbele «garoafe de Codlea» și cu o fabrică de coloranți, **Bod** — cu fabrica sa de zahăr, **Ghimbav** — cu o însemnată producție de carton, **Săcele** — un centru al industriei electrotehnice, **Rîșnov** — unde există o cunoscută fabrică de scule. Și tot în această ultimă localitate, pe un deal mărginaș, turistul va vizita cu mult interes o cetate înălțată aici de meșteșugarii veacului al XIV-lea pentru a-și apăra viața și munca lor pașnică. Din Săcele, cu ușurință se pot face excursii pe masivul **Piatra Mare**, ajungîndu-se la cabana **Bunloc** (1000 m), pe drumul marcat cu banda albastră (o oră de mers). Un popas odihnitor va fi făcut la cabana **Rențea** (1243 m) după un drum de trei ore, marcat cu bandă galbenă.

Iubitorii sporturilor de iarnă vor găsi în apropierea acestor cabane pîrtii excelente pentru schi. Totodată, ei își vor nota că în multe comune din apropiere se află așa-numitele biserici-cetăți, dintre care cele mai reprezentative se găsesc la **Hărman** și la **Prejmer**. Aceasta din urmă a fost complet restaurată avînd, printre altele, un altar cu valoroase picturi din secolul al XV-lea.

De altfel, din Brașov se pot organiza excursii și pe frumoasa vale a **Timișului**, străjuită de monumentalele creste ale **Pietrei Mari** și **Postăvarului**. Spre sud, pe șoseaua națională, se află **Dîmbul Morii**, unde o frumoasă cabană și un pitoresc teren de camping stau la dispoziția vizitatorilor. De aici, alte excursii pe masivul Piatra Mare, unde după trei ore de mers veți întîlni o cabană, trecînd mai întîi prin cheile numite «**7 scări**», vă vor oferi satisfacții de neuitat și prilejul de a admira interesante fenomene carstice.

Cîteva zile petrecute în Brașov și împrejurimile acestuia vor trebui să rămînă înscrise în orice caz în palmaresul oricărui turist care va voi să cunoască frumusețile patriei noastre.

Ion PREDA
Ion Valeriu POPA

Poiana Brașov — Hotelul «Sport».

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. BANEȚTI

CU BOBUL PE... USCAT

Nu a fost absolut necesară zăpada pentru ca boberii noştri să-şi fi putut începe antrenamentele în condiţii adecvate. Patru pneuri, ataşate în locul tălpicelor metalice şi bobul alunecă cu aproape aceeaşi viteză ca pe pîrtia îngheţată. În mod excepţional, pentru realizarea fotografiei de faţă, la antrenamentul pe care l-am urmărit noi, s-a urcat în bob aproape întreg lotul nostru republican: ION PANŢURU, flancat de ROMEO NEDELCU şi ION STOICA, iar în spatele lor, ION PUŞCAŞ, NICOLAE NEAGOE şi GHEORGHE MAFTEI. (Din fotografie lipseşte doar Petre Hristovici).

Foto: G. ŞTEFĂNESCU